

Uradni list

Evropske unije

L 430

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Letnik 64

2. december 2021

Vsebina

I Zakonodajni akti

DIREKTIVE

- ★ **Direktiva (EU) 2021/2118 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2021 o spremembi Direktive 2009/103/ES o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti** ⁽¹⁾ 1

II Nezakonodajni akti

UREDBE

- ★ **Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/2119 z dne 1. decembra 2021 o določitvi podrobnih pravil o nekaterih evidencah in izjavah, ki se zahtevajo od izvajalcev dejavnosti in skupin izvajalcev dejavnosti, ter o tehničnih sredstvih za izdajo certifikatov v skladu z Uredbo (EU) 2018/848 Evropskega parlamenta in Sveta ter spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2021/1378 glede izdaje certifikata za izvajalce dejavnosti, skupine izvajalcev dejavnosti in izvoznike v tretjih državah** 24

SKLEPI

- ★ **Sklep Sveta (EU) 2021/2120 z dne 25. novembra 2021 o stališču, ki se v imenu Evropske unije zastopa v Odboru veleposlanikov AKP-EU, glede spremembe Sklepa št. 3/2019 Odbora veleposlanikov AKP-EU o sprejetju prehodnih ukrepov na podlagi člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU** 28
- ★ **Sklep Komisije (EU) 2021/2121 z dne 6. julija 2020 o upravljanju zapisov in arhivih** 30

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP.

SL

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

Popravki

- ★ **Popravek Uredbe (EU) 2021/947 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. junija 2021 o vzpostavitvi Instrumenta za sosedstvo ter razvojno in mednarodno sodelovanje – Globalna Evropa, spremembi in razveljavitvi Sklepa št. 466/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU) 2017/1601 in Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 480/2009 (UL L 209, 14.6.2021) 42**

I

(Zakonodajni akti)

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2021/2118 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 24. novembra 2021

**o spremembi Direktive 2009/103/ES o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil
in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti**

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Zavarovanje civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil (v nadaljnjem besedilu: avtomobilsko zavarovanje) je posebnega pomena za evropske državljane, tako za imetnike zavarovalnih polic kot za tiste, ki bi lahko postali oškodovanci zaradi posledic nesreče. Izjemnega pomena je tudi za zavarovalnice, saj predstavlja pomemben segment trga neživiljenjskega zavarovanja v Uniji. Avtomobilsko zavarovanje pomembno vpliva tudi na prost pretok ljudi, blaga in vozil ter s tem na notranji trg. Zato bi morala biti okrepitev in konsolidacija notranjega trga za avtomobilska zavarovanja ključni cilj ukrepanja Unije na področju finančnih storitev.
- (2) Komisija je leta 2017 opravila oceno delovanja Direktive 2009/103/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, vključno z njeno uspešnostjo, učinkovitostjo in skladnostjo z drugimi politikami Unije. Ugotovitev ocene je bila, da Direktiva 2009/103/ES na splošno dobro deluje in da v večini vidikov ne potrebuje sprememb. Vendar so bila ugotovljena štiri področja, glede katerih bi bilo primerno sprejeti ciljno usmerjene spremembe: odškodnine oškodovancem zaradi posledic nesreč, kadar je zavarovalnica insolventna, minimalni obvezni zneski zavarovalnega kritja, preverjanje zavarovanja vozil s strani držav članic in uporaba potrdil imetnikov zavarovalnih polic o škodnem dogajanju pri novi zavarovalnici. Poleg teh štirih področij so bila kot področja, glede katerih bi bile primerne ciljno usmerjene spremembe, opredeljena tudi odposlana vozila, nesreče priklopnikov, ki jih vleče vozilo, neodvisna orodja za

⁽¹⁾ UL C 440, 6.12.2018, str. 85.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 21. oktobra 2021 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 9. novembra 2021.

⁽³⁾ Direktiva 2009/103/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti (UL L 263, 7.10.2009, str. 11).

primerjavo cen avtomobilskih zavarovanj, informacijski centri in obveščanje oškodovancev. Poleg tega bi se jasnost Direktive 2009/103/ES povečala z nadomestitvijo izraza „žrtev“, ki se v navedeni direktivi uporablja kot sopomenka za „oškodovanec“, z izrazom „oškodovanec“ ali „oseba, ki je oškodovana“, kot je ustrezno, z ustreznimi spremembami. Te spremembe so namenjene izključno harmonizaciji terminologije, ki se uporablja v navedeni direktivi, in ne pomenijo vsebinske spremembe.

- (3) Od začetka veljavnosti Direktive 2009/103/ES so na trg prišle številne nove vrste motornih vozil. Nekatere poganja izključno električni motor, nekatere pa tudi pomožna oprema. Taka vozila bi bilo treba upoštevati pri opredelitvi pojma „vozilo“. Ta opredelitev bi morala temeljiti na splošnih značilnostih takih vozil, zlasti na njihovi največji konstrukcijsko določeni hitrosti in neto teži, ter bi morala določati, da so zajeta le vozila, ki jih poganja zgolj mehanska moč. Opredelitev bi se morala uporabljati neodvisno od števila koles, ki jih ima vozilo. Invalidski vozički, namenjeni osebam s telesno oviranostjo, ne bi smeli biti vključeni v opredelitev.
- (4) Lahka električna vozila, ki ne spadajo v opredelitev pojma „vozilo“, bi morala biti izključena iz področja uporabe Direktive 2009/103/ES. Vendar pa navedena direktiva ne bi smela z ničimer ovirati držav članic, da v skladu s svojo nacionalno zakonodajo zahtevajo avtomobilsko zavarovanje pod pogoji, ki jih same določijo, za vso motorno opremo, ki se uporablja na kopnem in ki ne spada v opredelitev pojma „vozilo“ iz navedene direktive in za katero zato navedena direktiva ne določa takega zavarovanja. Navedena direktiva tudi ne bi smela ovirati držav članic pri zagotavljanju, da imajo žrtve nesreč, ki jih povzročijo katera koli druga motorna oprema, po njihovi nacionalni zakonodaji dostop do odškodninskega organa države članice, kot je določeno v poglavju 4. Države članice bi tudi morale imeti možnost, da v primeru, ko so osebe, ki prebivajo na njihovem ozemlju, oškodovanci v nesreči, ki jo povzročijo taka druga motorna oprema v drugi državi članici, v kateri za to motorno opremo ni zahtevano avtomobilsko zavarovanje, tem osebam, ki prebivajo na njihovem ozemlju, zagotovijo dostop do odškodninskega organa, kot je določen v poglavju 4, v njihovi državi članici prebivanja. Odškodninskim organom držav članic bi moralo biti omogočeno, da se dogovorijo o načinih sodelovanja v teh primerih.
- (5) Sodišče Evropske unije je v svojih nedavnih sodbah, in sicer v zadevah *Vnuk* ⁽⁴⁾, *Rodrigues de Andrade* ⁽⁵⁾ in *Torreiro* ⁽⁶⁾, pojasnilo pojem „uporaba vozil“. Sodišče je v teh sodbah zlasti pojasnilo, da se motorna vozila običajno uporabljajo kot prevozna sredstva ne glede na značilnosti takih vozil in da uporaba takšnih vozil zajema vsako uporabo vozila, ki je skladna z običajno funkcijo vozila, ne glede na značilnosti zemljišča, na katerem se motorno vozilo uporablja, in ne glede na to, ali se vozilo premika ali ne. Direktiva 2009/103/ES se ne uporablja, če je v času nesreče običajna funkcija takega vozila „uporaba, ki ni kot prevozno sredstvo“. To bi se lahko zgodilo, če se vozilo ne uporablja v smislu člena 3, prvi odstavek, navedene direktive, ker je njegova običajna funkcija na primer „uporaba kot industrijski ali kmetijski vir energije“. Zaradi pravne varnosti je primerno, da se ta sodna praksa izrazi v Direktivi 2009/103/ES z uvedbo opredelitve pojma „uporaba vozila“.
- (6) Nekatera motorna vozila so manjša in je zato manj verjetno, da bi povzročila znatne telesne poškodbe ali materialno škodo kot druga. Njihova vključitev v področje uporabe Direktive 2009/103/ES bi bila nesorazmerna in neustrezna za prihodnost. Njihova vključitev bi tudi ogrozila uvajanje novih vozil, kot so električna kolesa, ki jih ne poganja zgolj mehanska moč, in odvrčala od inovacij. Poleg tega tudi ni dovolj dokazov, da bi lahko taka manjša vozila povzročila nesreče z oškodovanci v enakem obsegu kot druga vozila, kot so avtomobili ali tovornjaki. V skladu z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti bi morale zahteve na ravni Unije zajemati samo tista vozila, ki so opredeljena kot taka v Direktivi 2009/103/ES.

⁽⁴⁾ Sodba Sodišča z dne 4. decembra 2014, *Vnuk*, C-162/13, ECLI:EU:C:2014:2146.

⁽⁵⁾ Sodba Sodišča z dne 28. novembra 2017, *Rodrigues de Andrade*, C-514/16, ECLI:EU:C:2017:908.

⁽⁶⁾ Sodba Sodišča z dne 20. decembra 2017, *Torreiro*, C-334/16, ECLI:EU:C:2017:1007.

- (7) Avtomobilsko zavarovanje bi moralo načeloma kriti nesreče na vseh območjih držav članic. Vendar v nekaterih državah članicah obstajajo določbe, ki urejajo vozila, ki se uporabljajo izključno na posebnih območjih z omejenim dostopom. Tem državam članicam bi moralo biti omogočeno, da določijo omejena odstopanja od člena 3 Direktive 2009/103/ES za območja z omejenim dostopom, na katera ne smejo vstopiti nepooblaščen osebe, kot so posebej določene lokacije in območja z opremo v pristaniščih in na letališčih. Država članica, ki se odloči za taka odstopanja, bi morala sprejeti tudi ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se izplača odškodnina za vsako izgubo ali poškodbo, ki jo povzroči tako vozilo.
- (8) Države članice bi tudi morale imeti možnost, da ne zahtevajo obveznega avtomobilskega zavarovanja za vozila, ki v skladu z njihovo nacionalno zakonodajo niso odobrena za uporabo na javnih cestah. Kljub temu bi morale te države članice sprejeti ustrezne ukrepe, da zagotovijo izplačilo odškodnine za kakršno koli izgubo ali poškodbo, ki jo povzročijo taka vozila, razen kadar se država članica odloči tudi za odstopanje od člena 10 Direktive 2009/103/ES v zvezi z nadomestilom za škodo, ki jo taka vozila povzročijo na območjih, ki niso javno dostopna zaradi pravne ali fizične omejitve dostopa do njih, kot so določena v njeni nacionalni zakonodaji. Takšno odstopanje od člena 10 bi se moralo uporabljati za vozila, glede katerih se je država članica odločila, da bo odstopila od obveznosti zavarovanja, ker ta vozila v skladu z njeno nacionalno zakonodajo niso odobrena za uporabo na javnih cestah, tudi če bi lahko za obveznost zavarovanja za ta vozila veljalo tudi drugo odstopanje iz člena 5 Direktive 2009/103/ES.
- (9) V nekaterih državah članicah obstajajo določbe o uporabi vozil kot sredstev za namerno povzročitev telesne poškodbe ali materialne škode. Državam članicam bi morala biti dovoljeno, da po potrebi pri najhujših kaznivih dejanjih ohranijo pravno prakso, da tako škodo izključijo iz obveznega avtomobilskega zavarovanja ali da se znesek odškodnine iz naslova zavarovanja, izplačan oškodovancem, izterja od oseb, ki so odgovorne za to poškodbo ali škodo. Da pa ne bi zmanjšali varstva, ki ga zagotavlja Direktiva 2009/103/ES, bi bilo treba te pravne prakse dovoliti le, če država članica zagotovi, da se oškodovancem v teh primerih povrne škoda na način, ki je čim bližji načinu, na katerega bi prejeli odškodnino v skladu z Direktivo 2009/103/ES. Taka škoda bi morala biti krita v skladu z Direktivo 2009/103/ES, razen če je država članica predvidela alternativni mehanizem odškodnin ali zagotovila, da se oškodovancem zagotovi odškodnina za takšno škodo na način, ki je čim bližji načinu, na katerega bi prejeli odškodnino v skladu z navedeno direktivo.
- (10) Države članice Direktive 2009/103/ES ne bi smele uporabljati v zvezi z uporabo vozil na motornih športnih prireditvah in dejavnostih, vključno z dirkami in tekmovanji, kot tudi usposabljanjem, preizkušanjem in predstavitvami, vključno s tistimi, povezanimi s hitrostjo, zanesljivostjo ali spretnostmi, ki so dovoljene v skladu z njihovo nacionalno zakonodajo. Take izvzete dejavnosti bi morale potekati na omejenem in označenem območju tako, da se zagotovi, da si poti, po kateri poteka njihova vožnja, ne morejo dejansko ali potencialno deliti z običajnim prometom, javnostjo in osebami, ki niso povezane z dejavnostjo. Take dejavnosti običajno vključujejo dejavnosti na določenih motornih stezah ali poteh in območjih v neposredni bližini, kot so varnostna območja, območja boksov in servisne delavnice, kjer je tveganje nesreče veliko večje v primerjavi z običajnimi cestami in na katera nepooblaščen osebe naj ne bi vstopile.
- (11) Izvzete za športne dogodke in dejavnosti motornih vozil bi se moralo uporabljati le, kadar država članica zagotovi, da je organizator dogodka ali dejavnosti ali katera koli druga oseba sklenila alternativno zavarovanje ali jamstvo, ki krije škodo tretji osebi, vključno z gledalci in drugimi navzočimi osebami, vendar ne nujno škode sodelujočim voznikom in njihovim vozilom. Če organizatorji ali druge osebe ne sklenejo alternativnega zavarovanja ali jamstva, ki je pogoj za to izjemo, bi morala biti škoda, z morebitno izjemo škode sodelujočim voznikom in njihovim vozilom, krita v skladu z Direktivo 2009/103/ES.
- (12) Da se ne bi zmanjšalo varstvo, ki ga zagotavlja Direktiva 2009/103/ES, bi morale države članice zagotoviti, da se oškodovancem na motornih športnih prireditvah in dejavnostih v skladu z njihovo nacionalno zakonodajo povrne škoda na način, ki je čim bližji načinu, na katerega bi prejeli odškodnino v skladu z Direktivo 2009/103/ES.

- (13) Vozila med proizvodnjo in prevozom nimajo prevoznih funkcij in se ne šteje, kot da so v uporabi v smislu člena 3, prvi odstavek, Direktive 2009/103/ES. Če pa se država članica odloči, da ne bo zahtevala, da imajo taka vozila avtomobilsko zavarovanje v skladu s členom 28(1) Direktive 2009/103/ES, bi morale obstajati zavarovanje odgovornosti pri poslovanju za kritje škode, ki bi jo ta vozila lahko povzročila.
- (14) Trenutno nacionalna zakonodaja številnih držav članic povezuje obveznost zavarovanja z uporabo vozila v smislu člena 3, prvi odstavek, Direktive 2009/103/ES. V teh državah članicah je uporaba vozila dovoljena samo, ko je vozilo registrirano. V skladu s pravom teh držav članic mora biti vozilo med aktivno registracijo in uporabo vozila krito z zavarovanjem v smislu člena 3, prvi odstavek, Direktive 2009/103/ES. Zato te države članice ne bi smele zahtevati zavarovalnega kritja za uporabo vozil, ki so trajno ali začasno odjavljena, ker se, na primer, nahajajo v muzeju, se obnavljajo ali se dlje časa niso uporabljala iz drugega razloga, kot je sezonska uporaba. Te države članice morajo sprejeti ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se za kakršno koli izgubo ali poškodbo, ki jo na njihovem ozemlju in na ozemlju drugih držav članic povzročijo vozila, kot so opredeljena v Direktivi 2009/103/ES, ki se uporabljajo v smislu člena 3, prvi odstavek, navedene direktive, izplača odškodnina v skladu z odškodnino, ki je na voljo na podlagi navedene direktive.
- (15) Nekatere države članice, v katerih obveznost zavarovanja civilne odgovornosti pri uporabi motornega vozila ni povezana z registracijo vozila, zaenkrat ne zahtevajo obveznega avtomobilskega zavarovanja za vozila, ki so bila uradno umaknjena iz uporabe v skladu z njihovo zakonodajo. Primeri takega uradnega umika iz uporabe vključujejo pošiljanje obvestila pristojnemu organu ali drugim imenovanim subjektom, ki opravljajo funkcijo pristojnega organa, ali sprejetje drugih preverljivih fizičnih ukrepov. Te države članice morajo sprejeti ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se za kakršno koli izgubo ali poškodbo, ki jo na njihovem ozemlju in na ozemlju drugih držav članic povzročijo taka vozila, izplača odškodnina v skladu z odškodnino, ki je na voljo na podlagi Direktive 2009/103/ES.
- (16) Trenutno se morajo države članice vzdržati preverjanj zavarovanja v zvezi z vozili, ki se običajno nahajajo na ozemlju druge države članice, in v zvezi z vozili, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretje države, vendar na njihovo ozemlje vstopajo iz ozemlja druge države članice. Nov tehnološki razvoj, kot je tehnologija za samodejno prepoznavanje registrskih tablic, omogoča diskretno preverjanje zavarovanja vozil brez njihovega ustavljanja in tako ne posega v prost pretok oseb. Zato je primerno dovoliti navedena preverjanja zavarovanja vozil, vendar samo, če so ta preverjanja nediskriminatorna, potrebna in sorazmerna, predstavljajo del splošnega sistema pregledov na nacionalnem ozemlju, ki se opravljajo tudi za vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju države članice, ki opravlja preverjanja, in ne zahtevajo ustavitve vozila.
- (17) Države članice, ki se odločijo vzpostaviti ta sistem, s katerim se obdelujejo osebni podatki, ki se lahko pozneje delijo z drugimi državami članicami, kot so podatki na podlagi tehnologije za prepoznavanje registrskih tablic, morajo sprejeti zakonodajo, ki omogoča obdelavo osebnih podatkov za namene boja proti vožnji brez obveznega avtomobilskega zavarovanja ter določa ustrezne ukrepe za zaščito pravic in svoboščin ter pravnih interesov posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki. Za obdelavo osebnih podatkov za namene boja proti vožnji brez obveznega avtomobilskega zavarovanja se uporabljajo določbe Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾. Zakonodaja držav članic bi morala zlasti podrobno opredeliti namen, se sklicevati na ustrezno pravno podlago, izpolnjevati ustrezne varnostne zahteve ter spoštovati načela nujnosti, sorazmernosti in omejitve namena ter določiti sorazmerno obdobje hrambe podatkov. Poleg tega bi morali vsi sistemi za obdelavo osebnih podatkov, ki se razvijejo in uporabljajo v okviru zakonodaje držav članic, vključevati vgrajeno in privzeto varstvo podatkov.
- (18) V skladu s temi načeli države članice osebnih podatkov, obdelanih zgolj za namene preverjanja zavarovanja, ne bi smele hraniti dlje, kot je potrebno, da se preveri, ali ima vozilo veljavno zavarovalno kritje. Ko se ugotovi, da je vozilo zavarovano, bi bilo treba izbrisati vse podatke, povezane s tem preverjanjem. Kadar s preverjanjem ni mogoče ugotoviti, ali je vozilo zavarovano, bi bilo treba te podatke hraniti samo za omejeno obdobje, ki ne presega

⁽⁷⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

števila dni, potrebnih za ugotovitev, ali obstaja zavarovalno kritje. Za vozila, za katera se ugotovi, da nimajo veljavnega zavarovanja, je smiselno zahtevati, da se taki podatki hranijo, dokler se ne zaključijo morebitni upravni ali sodni postopki in dokler se vozilo ne zavaruje z veljavno zavarovalno polico.

- (19) Direktiva 2009/103/ES trenutno določa različne referenčne datume za redni ponovni izračun minimalnih vsot kritja v različnih državah članicah, kar vodi do različnih minimalnih vsot kritja, odvisno od države članice. Da bi se zagotovilo enako minimalno varstvo oškodovancev v celotni Uniji, bi bilo treba minimalne vsote uskladiti in uvesti enotno klavzulo o pregledu, ki kot merilo uporablja harmonizirani indeks cen življenjskih potrebščin, ki ga objavlja Eurostat, ter postopkovna pravila, ki urejajo takšen pregled in s katerimi se določi enotni časovni okvir.
- (20) Za uspešno in učinkovito varstvo oškodovancev zaradi posledic prometnih nesreč morajo imeti ti oškodovanci pravico zahtevati odškodnino v državi članici prebivanja in prejeti odgovor v razumnem roku. Prav tako mora biti oškodovancem, kadar so njihovi odškodninski zahtevki upravičeni, vedno izplačan ustrezeni znesek odškodnine za njihove telesne poškodbe ali za materialno škodo ne glede na to, ali je zavarovalnica odgovorne osebe solventna. Zato bi morale države članice ustanoviti ali pooblastiti organ, ki zagotovi prvotno odškodnino oškodovancem, ki prebivajo na njihovem ozemlju, in ki ima pravico zahtevati povračilo te odškodnine od organa, ki je bil za isti namen ustanovljen ali pooblaščen v matični državi članici insolventne zavarovalnice, ki je izdala polico za vozilo odgovorne osebe. Kadar v državi članici obstaja prostovoljna ureditev, ki zagotavlja odškodnino, bi ji moralo biti omogočeno, da še naprej deluje.
- (21) Zavarovalnica lahko postane insolventna na različne načine, na primer zaradi stečaja, neizpolnjevanja obveznosti, potem ko se je odpovedala svojemu dovoljenju v matični državi članici, ali zaradi ukrepa preklica ali odločbe, ki ji prepoveduje opravljanje dejavnosti. Kadar je izdan nalog ali sprejet sklep o začetku stečajnega postopka ali postopka prenehanja, bi bilo treba ta nalog ali sklep objaviti. Organ, ki je ustanovljen ali pooblaščen, da oškodovancem izplača odškodnino v primeru insolventnosti zavarovalnice v matični državi članici zavarovalnice, bi moral o tem nalogu ali sklepu obvestiti take organe v vseh drugih državah članicah.
- (22) Države članice bi morale zagotoviti, da je organ, ki je ustanovljen ali pooblaščen, da oškodovancem izplača odškodnino v primeru insolventnosti zavarovalnice v državi članici, na ozemlju katere oškodovanec prebiva, v vseh fazah postopka pristojen, da zahteva informacije, obvešča druga ustrezna telesa, organe in deležnike v Uniji, in da ga ti obveščajo ter da sodeluje z njimi. Te informacije bi morale zadostovati, da si lahko prejemnik ustvari vsaj splošno razumevanje stanja. Te informacije so pomembne, da se zagotovi, da lahko organ, ki oškodovancu izplača odškodnino, pred plačilom sam ali skupaj z vsemi ustreznimi strankami v skladu z nacionalno zakonodajo ugotovi, ali je zavarovalnica vlagatelju zahtevka že izplačala odškodnino za njegov odškodninski zahtevek. Zahtevek, predložen temu organu, se lahko celo prenese na zavarovalnico v nadaljnjo preučitev ali odločitev, kadar tako določa nacionalno procesno pravo. Države članice bi morale zagotoviti, da organ zahteva in prejme podrobnejše informacije o posameznih odškodninskih zahtevkih.
- (23) Sistem povračila ne bi smel posegati v pravo, ki se uporablja glede ravni kritja oškodovancev. Za odškodninske zahtevke bi morala veljati enaka načela, ne glede na to, ali je zavarovalnica solventna ali ne. Organ matične države članice zavarovalnice, ki je izdala polico odgovorne osebe, bi moral plačilo organu države članice, na ozemlju katere oškodovanec prebiva, opraviti v razumnem času po tem, ko organ matične države članice zavarovalnice prejme zahtevek za povračilo odškodnine v zvezi s plačilom, ki ga je organ države članice, v kateri oškodovanec prebiva, izplačal oškodovancu.

- (24) Odvisno od faze obravnave odškodninskih zahtevkov, plačil oškodovancem in postopkov povračil v različnih organih, lahko obstajajo neporavnane obveznosti med organi, ki so ustanovljeni ali pooblaščen, da oškodovancem izplačajo odškodnino v primeru insolventnosti zavarovalnice. Pravica do subrogacije bi se morala prenesti z organa, ki je najprej izplačal odškodnino, na organ druge države članice, ko se postopek povračila organom nadaljuje. Zato bi bilo treba pravice oškodovanca do osebe, ki je povzročila nesrečo, ali njene zavarovalnice prenesti na organ, če je ta organ zagotovil odškodnino za utrpelo izgubo ali poškodbo in mu ta še ni bila povrnjena. Vendar pa se pravice oškodovanca do imetnika zavarovalne police ali druge zavarovane osebe, ki je povzročila nesrečo, ne bi smele prenesti na organ, kolikor bi odgovornost imetnika zavarovalne police ali zavarovane osebe krila insolventna zavarovalnica v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja. Vsaka država članica bi morala priznati to subrogacijo, ki jo zagotavlja druga država članica.
- (25) Države članice morajo za učinkovito in uspešno varstvo oškodovancev v primeru insolventnosti zavarovalnice sprejeti ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da so sredstva, potrebna za odškodnino oškodovancem, na voljo ob zapadlosti plačila odškodnine. V skladu z načelom subsidiarnosti bi morale o teh ukrepih odločiti matične države članice na nacionalni ravni. Vendar bi morale spoštovati pravo Unije in zlasti načela, kot sta *lex specialis* in *lex posterior*. Da se prepreči neupravičeno in nesorazmerno breme za zavarovatelje, bi bilo treba v primeru, da država članica zahteva finančne prispevke od zavarovalnic, te prispevke pobirati samo od zavarovalnic, ki imajo dovoljenje za opravljanje dejavnosti v tej državi članici. To ne bi smelo posegati v financiranje drugih funkcij, ki bi se lahko pripisale organu, ki je ustanovljen ali pooblaščen, da oškodovancem izplača odškodnino v primeru insolventnosti zavarovalnice.
- (26) Da bi se zagotovilo učinkovito izvajanje zahtev iz te direktive v zvezi s plačilom odškodnine oškodovancem v primeru insolventnosti zavarovalnice, bi si morali organi, ki jim je zaupana ta naloga, prizadevati, da sklenejo sporazum o njihovih funkcijah in obveznostih ter postopkih za povračilo. Če v 24 mesecih od začetka veljavnosti te direktive tak sporazum ni dosežen, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) sprejme akte v zvezi z določitvijo postopkovnih nalog in obveznosti takih organov v zvezi s povračilom.
- (27) V primeru insolventnosti zavarovalnice bi morali imeti oškodovanci pravico zahtevati odškodnino od organa v državi članici njihovega prebivanja, tudi ko so oškodovani zaradi nesreč, ki se zgodijo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivanja. Države članice bi morale imeti možnost, da funkcijo plačila odškodnine tem oškodovancem dodelijo novemu organu ali organu, ki že obstaja, vključno z odškodninskim organom, ustanovljenim ali odobrenim na podlagi člena 24 Direktive 2009/103/ES. Države članice bi morale imeti tudi možnost, da v primeru insolventnosti zavarovalnice istemu organu dodelijo nalogo plačila odškodnine osebam, ki so oškodovane v državi članici prebivanja, kot tudi tistim, ki so oškodovane zaradi posledic nesreč v državi članici, ki ni njihova država članica prebivanja. V primeru oseb, ki so oškodovane v državi članici, ki ni njihova država članica prebivanja, je pomembno tudi zagotoviti izmenjavo informacij in sodelovanje z odškodninskimi organi, ustanovljenimi ali odobrenimi na podlagi člena 24 Direktive 2009/103/ES, v vseh državah članicah in s pooblaščenici za obravnavo odškodninskih zahtevkov.
- (28) Države članice lahko ustanovijo ali pooblastijo več kot en odškodninski organ na podlagi Direktive 2009/103/ES, kar bi lahko oškodovancem otežilo ugotavljanje, pri katerem organu morajo vložiti svoje odškodninske zahteve. Države članice, ki ustanovijo ali pooblastijo več kot en odškodninski organ, bi morale zato zagotoviti, da imajo oškodovanci dostop do bistvenih informacij o možnih načinih uveljavljanja odškodnine na način, ki jim omogoča, da brez težav razumejo, pri katerem organu naj vložijo zahtevek.
- (29) V primeru odposlanega vozila bi morala imeti oseba, odgovorna za kritje odgovornosti do tretje osebe, možnost, da se odloči, ali bo sklenila zavarovalno polico v državi članici, v kateri je vozilo registrirano, ali, v obdobju 30 dni od datuma prevzema pošiljke s strani kupca, v namembni državi članici, tudi če vozilo v namembni državi članici še ni uradno registrirano. Informacijski center države članice, v kateri je vozilo registrirano, in, kadar ta ni ista, namembne države članice ter katere koli druge ustrezne države članice, kot je država članica, na ozemlju katere se je zgodila

nesreča ali v kateri oškodovanec prebiva, bi morali z medsebojnim sodelovanjem zagotoviti, da so na voljo potrebne informacije o odposlanem vozilu, ki jih imajo skladu s členom 23 Direktive 2009/103/ES.

- (30) V primeru nesreč s priklopniki, za katere je bilo izdano zavarovanje avtomobilske odgovornosti do tretjih oseb ločeno od zavarovanja vlečnega vozila, bi moral oškodovanec imeti možnost, da odškodninski zahtevek vloži pri zavarovatelju priklopnika, kadar tako določa nacionalno pravo. Oškodovanec bi moral imeti možnost, da na zahtevo od zavarovatelja priklopnika pridobi informacije o identiteti zavarovatelja vlečnega vozila ali, kadar zavarovatelj priklopnika kljub razumnim prizadevanjem ne more ugotoviti zavarovatelja vlečnega vozila, informacije o mehanizmu odškodnin iz člena 10 Direktive 2009/103/ES.
- (31) Da bi se olajšalo priznavanje škodnega dogajanja ob sklenitvi nove zavarovalne police, bi morale biti možno enostavno preverjanje pristnosti podatkov o škodnem dogajanju imetnikov polic, ki želijo skleniti nove zavarovalne pogodbe z zavarovalnicami. Da bi se poenostavilo preverjanje in potrjevanje pristnosti potrdil o škodnem dogajanju, je pomembno, da sta njihova vsebina in oblika enaki v vseh državah članicah. Poleg tega zavarovalnice, ki upoštevajo potrdila o škodnem dogajanju pri določitvi premij avtomobilskega zavarovanja, ne bi smele diskriminirati na podlagi državljanstva ali zgolj na podlagi predhodne države članice prebivanja imetnika police. Poleg tega bi morale zavarovalnice potrdilo o škodnem dogajanju iz druge države članice obravnavati kot enakovredno domačemu potrdilu o škodnem dogajanju ter za stranko iz druge države članice uporabiti vse popuste, ki so na voljo sicer enaki domači stranki, tudi popuste, ki jih zahteva nacionalna zakonodaja države članice, kot so popusti „bonus-malus“. Države članice bi morale imeti možnost sprejemati nacionalno zakonodajo o sistemih „bonus-malus“, saj so ti sistemi nacionalne narave in brez čezmejnih elementov, zato bi po načelu subsidiarnosti morale o teh sistemih še naprej odločati države članice. Da bi države članice lahko preverile, ali in kako zavarovalnice obravnavajo potrdila o škodnem dogajanju, bi morale zavarovalnice objaviti splošen pregled svoje politike v zvezi z uporabo potrdil o škodnem dogajanju pri izračunu premij. Brez poseganja v Direktivo (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ zavarovalnicam ni treba objavljati poslovno občutljivih informacij, kot so podrobnosti o tarifnih pravilih.
- (32) Za zagotovitev enotnih pogojev za izvajanje Direktive 2009/103/ES bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila v zvezi z obliko in vsebino potrdil o škodnem dogajanju. Ta izvedbena pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁹⁾.
- (33) Države članice bi morale imeti možnost, da potrdijo orodja, ki potrošnikom omogočajo primerjavo cen, tarif in kritja med ponudniki avtomobilskega zavarovanja, ki izpolnjujejo pogoje iz Direktive 2009/103/ES. Če so ustrezno potrjena, bi se lahko imenovala „neodvisna orodja za primerjavo cen avtomobilskih zavarovanj“. Države članice bi morale imeti tudi možnost, da vzpostavijo javna orodja za primerjavo cen, ki jih upravlja javni organ.
- (34) Za zagotovitev, da se odškodninski zahtevki obravnavajo nemoteno, kadar je v skladu z nacionalno zakonodajo potreben zapisnik o nesreči in ima oškodovanec pravico, da od pristojnih organov pridobi kopijo zapisnika o nesreči, je pomembno, da ima oškodovanec pravočasno dostop do njega.
- (35) Za zagotovitev, da se minimalne vsote kritja avtomobilskega zavarovanja sčasoma ne znižajo, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi s prilagoditvijo teh minimalnih vsot, da se upošteva spreminjajoča se gospodarska realnost.

⁽⁸⁾ Direktiva (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o varstvu nerazkritega strokovnega znanja in izkušenj ter poslovnih informacij (poslovnih skrivnosti) pred njihovo protipravno pridobitvijo, uporabo in razkritjem (UL L 157, 15.6.2016, str. 1).

⁽⁹⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

- (36) Pri sprejemanju delegiranih aktov na podlagi pooblastil iz te direktive je zlasti pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁰⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.
- (37) V okviru ocene delovanja Direktive 2009/103/ES bi morala Komisija spremljati uporabo te direktive ob upoštevanju števila oškodovancev, obsega nezaključenih odškodninskih zahtevkov zaradi zamud pri plačilih v čezmejnih primerih insolventnosti, višine minimalnih vsot kritja v državah članicah, obsega odškodninskih zahtevkov zaradi vožnje brez obveznega avtomobilskega zavarovanja v čezmejnem prometu in števila pritožb v zvezi s potrdili o škodnem dogajanju.
- (38) Poleg tega bi morala Komisija pripraviti poročilo o oceni delovanja, sodelovanja in financiranja odškodninskih organov, ki so ustanovljeni ali pooblaščen, da oškodovancem izplačajo odškodnino v primeru insolventnosti zavarovalnice. Po potrebi bi mu morala priložiti tudi zakonodajni predlog.
- (39) Za zagotovitev, da Direktiva 2009/103/ES še naprej izpolnjuje svoj namen, ki je zaščititi potencialne oškodovance zaradi posledic nesreč, v katerih so udeležena motorna vozila, bi morala Komisija tudi spremljati in pregledati Direktivo glede na tehnološki razvoj, vključno z večjo uporabo avtonomnih in polavtonomnih vozil. Analizirati bi morala tudi, kako zavarovalnice uporabljajo sisteme, v katerih na premije vplivajo potrdila imetnikov zavarovalnih polic o škodnem dogajanju. Poleg tega bi morala Komisija oceniti učinkovitost izmenjave informacijskih sistemov, ki se uporabljajo za namene čezmejnih kontrol zavarovanja.
- (40) Ker ciljev te direktive, zlasti zagotovitve enakega minimalnega varstva oškodovancev zaradi posledic prometnih nesreč v Uniji, zagotovitve njihovega varstva v primeru insolventnosti zavarovalnic in zagotovitve enake obravnave s strani zavarovateljev pri preverjanju pristnosti potrdil o škodnem dogajanju potencialnih imetnikov zavarovalnih polic, ki prečkajo notranje meje Unije, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njihovih učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (41) V skladu s skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽¹¹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (42) Direktivo 2009/103/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

⁽¹⁰⁾ UL L 123, 12.5.2016, str. 1.

⁽¹¹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 2009/103/ES se spremeni:

(1) člen 1 se spremeni:

(a) točka 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. ‚vozilo‘ pomeni:

- (a) vsako motorno vozilo, ki je namenjeno za potovanje po kopnem in ga poganja zgolj mehanska moč, vendar ne vozi po tirih:
 - (i) katerega največja konstrukcijsko določena hitrost je nad 25 km/h ali
 - (ii) katerega največja neto teža je nad 25 kg, največja konstrukcijsko določena hitrost pa nad 14 km/h;
- (b) vsako priklopno vozilo, ki se uporablja skupaj z vozilom iz točke (a), ne glede na to, ali je priklopljeno ali odklopljeno.

Brez poseganja v točki (a) in (b) se invalidski vozički, namenjeni izključno osebam s telesno oviranostjo, ne štejejo za vozila iz te direktive;“;

(b) vstavi se naslednja točka:

„1a. ‚uporaba vozila‘ pomeni vsako uporabo vozila, ki je skladna s funkcijo vozila kot prevoznega sredstva v času nesreče, ne glede na značilnosti vozila in ne glede na zemljišče, na katerem se motorno vozilo uporablja, in ne glede na to, ali vozilo miruje ali se premika;“;

(c) točka 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. ‚oškodovanec‘ in ‚oseba, ki je oškodovana‘ pomeni osebo, ki ima pravico do odškodnine zaradi izgube ali poškodbe, ki so jo povzročila vozila;“;

(d) doda se naslednja točka:

„8. ‚matična država članica‘ pomeni matično državo članico, kot je opredeljena v členu 13(8), točka (a), Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta (*).“;

(*) Direktiva 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).“;

(2) člen 3 se spremeni:

(a) prvi odstavek se nadomesti z naslednjim:

„Vsaka država članica ob upoštevanju člena 5 sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da je civilna odgovornost pri uporabi vozil, ki se običajno nahajajo na njenem ozemlju, krita z zavarovanjem.“;

(b) za prvim odstavkom se vstavi naslednji odstavek:

„Ta direktiva se ne uporablja za uporabo vozila na motornih športnih prireditvah in dejavnostih, vključno z dirkami, tekmovanji, usposabljanjem, preskušanjem in demonstracijami na omejenem in označenem območju v državi članici, kadar država članica zagotovi, da je organizator dejavnosti ali katera koli druga oseba sklenila alternativno zavarovanje ali jamstvo, ki krije škodo tretji osebi, vključno z gledalci in drugimi navzočimi osebami, vendar ne nujno škode sodelujočim voznikom in njihovim vozilom.“;

(3) člen 4 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 4

Preverjanje zavarovanja

1. Države članice se vzdržijo preverjanj zavarovanja civilne odgovornosti v zvezi z vozili, ki se običajno nahajajo na ozemlju druge države članice, ter v zvezi z vozili, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretje države in na njihovo ozemlje vstopajo iz ozemlja druge države članice.

Vendar lahko opravljajo taka preverjanja zavarovanja pod pogojem, da so ta preverjanja nediskriminatorna, potrebna in sorazmerna za doseg zastavljenega cilja ter da:

- (a) se izvajajo kot del nadzora, ki ni usmerjen izključno v preverjanje zavarovanj, ali
- (b) so del splošnega sistema pregledov na nacionalnem ozemlju, ki se opravljajo tudi za vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju države članice, ki opravlja preglede, in ne zahtevajo ustavitve vozila.

2. Na podlagi zakonodaje države članice, ki velja za upravljavca, se lahko osebni podatki po potrebi obdelajo za namene boja proti vožnji brez obveznega avtomobilskega zavarovanja z vozili, s katerimi se vozi v državah članicah, ki niso država članica, kjer se vozilo običajno nahaja. Ta zakonodaja mora biti skladna z Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta (*) in mora določati tudi ustrezne ukrepe za zaščito pravic in svoboščin ter pravnih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

Te države članice zlasti podrobno opredelijo namen, za katerega se obdelujejo podatki, se sklicujejo na ustrezno pravno podlago, izpolnjujejo ustrezne varnostne zahteve ter spoštujejo načela nujnosti, sorazmernosti in omejitve namena ter določijo sorazmerno obdobje hrambe podatkov. Osebni podatki, ki se obdelujejo v skladu s tem členom zgolj za namen opravljanja preverjanja zavarovanja, se hranijo le toliko časa, dokler so potrebni za ta namen, in takoj ko se ta doseže, se jih v celoti izbriše. Kadar preverjanje zavarovanja pokaže, da ima vozilo obvezno zavarovanje v skladu s členom 3, upravljavec nemudoma izbriše te podatke. Kadar s preverjanjem ni mogoče ugotoviti, ali ima vozilo obvezno zavarovanje v skladu s členom 3, se podatki hranijo le za omejeno obdobje, ki ne presega števila dni, potrebnih za ugotovitev, ali obstaja zavarovalno kritje.

(*) Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).“;

(4) v členu 5 se dodajo naslednji odstavki:

„3. Država članica lahko odstopi od člena 3 v zvezi z vozili, ki so začasno ali trajno umaknjena iz uporabe ali je prepovedana njihova uporaba, pod pogojem, da je bil uveden uradni upravni postopek ali drug preverljiv ukrep v skladu z nacionalno zakonodajo.

Vsaka država članica, ki tako odstopa, zagotovi, da se vozila iz prvega pododstavka obravnavajo na enak način kot vozila, glede katerih obveznost zavarovanja iz člena 3 ni izpolnjena.

Škodni sklad države članice, v kateri se je nesreča zgodila, ima nato zahtevke do škodnega sklada v tisti državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja.

4. Država članica lahko odstopi od člena 3 za vozila, ki se v skladu z njeno nacionalno zakonodajo uporabljajo zgolj na območjih z omejenim dostopom.

Vsaka država članica, ki tako odstopa, zagotovi, da se vozila iz prvega pododstavka obravnavajo na enak način kot vozila, glede katerih obveznost zavarovanja iz člena 3 ni izpolnjena.

Škodni sklad države članice, v kateri se je nesreča zgodila, ima nato zahtevek do škodnega sklada v tisti državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja.

5. Država članica lahko odstopi od člena 3 za vozila, ki v skladu z njeno nacionalno zakonodajo niso odobrena za uporabo na javnih cestah.

Vsaka država članica, ki odstopa od člena 3 za vozila iz prvega pododstavka, zagotovi, da se ta vozila obravnavajo na enak način kot vozila, glede katerih obveznost zavarovanja iz člena 3 ni izpolnjena.

Škodni sklad države članice, v kateri se je nesreča zgodila, ima nato zahtevek do škodnega sklada v tisti državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja.

6. Kadar država članica odstopi od člena 3 na podlagi odstavka 5 za vozila, ki niso odobrena za uporabo na javnih cestah, lahko odstopi tudi od člena 10 v zvezi z odškodnino za škodo, ki jo povzročijo ta vozila na območjih, ki niso javno dostopna zaradi pravne ali fizične omejitve dostopa do takih območij, kot je določeno v njeni nacionalni zakonodaji.

7. Države članice v zvezi z odstavki 3 do 6 Komisijo uradno obvestijo o uporabi odstopanja in o posebnih ureditvah glede njegovega izvajanja. Komisija seznam teh odstopanj objavi.“;

(5) člen 9 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9

Najnižje vsote

1. Brez poseganja v višja jamstva, ki jih lahko določijo države članice, vsaka država članica zahteva, da je zavarovanje iz člena 3 obvezno za naslednje minimalne vsote:

- (a) za telesne poškodbe: 6 450 000 EUR na nesrečo, ne glede na število oškodovancev ali 1 300 000 EUR na oškodovanca;
- (b) za materialno škodo: 1 300 000 EUR na nesrečo, ne glede na število oškodovancev.

Za države članice, ki niso sprejele eura, se minimalne vsote pretvorijo v njihovo nacionalno valuto z uporabo menjalnega tečaja na dan 22. decembra 2021, objavljen v *Uradnem listu Evropske unije*.

2. Komisija vsakih pet let od 22. decembra 2021 pregleda vsote iz odstavka 1 v skladu s harmoniziranim indeksom cen življenjskih potrebščin, določenim na podlagi Uredbe (EU) 2016/792 Evropskega parlamenta in Sveta (*).

Komisija sprejme delegirane akte v skladu s členom 28b v zvezi s prilagoditvijo navedenih vsot harmoniziranemu indeksu cen življenjskih potrebščin v šestih mesecih po koncu vsakega petletnega obdobja.

Za države članice, ki niso sprejele eura, se minimalne vsote pretvorijo v njihovo nacionalno valuto z uporabo menjalnega tečaja na dan izračuna novih minimalnih vsot, objavljenega v *Uradnem listu Evropske unije*.

(*) Uredba (EU) 2016/792 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o harmoniziranih indeksih cen življenjskih potrebščin in harmoniziranem indeksu cen stanovanjskih nepremičnin ter razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 2494/95 (UL L 135, 24.5.2016, str. 11).“;

- (6) naslov poglavja 4 se nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 4

ODŠKODNINA ZA ŠKODO, KI JO POVZROČI NEZNANO VOZILO ALI VOZILO, GLEDE KATEREGA OBVEZNOST ZAVAROVANJA IZ ČLENA 3 NI IZPOLNJENA, IN ODŠKODNINA V PRIMERU INSOLVENTNOSTI“;

- (7) člen 10 se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Prvi pododstavek ne vpliva na pravico države članice, da odškodnino s strani tega organa šteje bodisi za subsidiarno bodisi nesubsidiarno, in pravico, da predvidi poravnavo zahtevkov med tem organom in osebo ali osebami, odgovornimi za nesrečo, in drugimi zavarovalnicami ali organi socialne varnosti, ki so dolžni plačati odškodnino oškodovancu v zvezi z isto nesrečo. Vendar pa države članice ne smejo dovoliti organu, da plačilo odškodnine pogojuje s tem, da naj oškodovanec kakor koli dokaže, da odgovorna oseba ni zmožna ali noče plačati.“;

- (b) v odstavku 2 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„2. Oškodovanec se lahko v vsakem primeru obrne neposredno na organ, ki je na osnovi podatkov, ki jih oškodovanec predloži na zahtevo organa, dolžan podati utemeljen odgovor v zvezi s plačilom odškodnine.“;

- (c) v odstavku 3 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Vendar, kadar je organ plačal odškodnino za hujše telesne poškodbe kateremu koli oškodovancu iz iste nesreče, v kateri je materialno škodo povzročilo neznano vozilo, države članice ne morejo izključiti plačila odškodnine za materialno škodo iz razloga, da je vozilo neznano. Lahko pa države članice določijo franšizo do največ 500 EUR, ki jo nosi oškodovanec, ki mu je bila povzročena taka materialna škoda.“;

- (d) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Vsaka država članica za plačilo odškodnine s strani organa uporablja svoje zakone in druge predpise, brez poseganja v morebitno drugo prakso, ki je za oškodovanca ugodnejša.“;

- (8) vstavi se naslednji člen:

„Člen 10a

Varstvo oškodovancev v primeru nesreče, ki se je zgodila v državi članici njihovega prebivanja, v primeru insolventnosti zavarovalnice

1. Vsaka država članica ustanovi ali pooblasti organ, ki oškodovancem, ki prebivajo na njenem ozemlju, zagotovi odškodnino vsaj do omejitev obveznosti zavarovanja za materialno škodo ali telesne poškodbe, ki jih povzroči vozilo, zavarovano pri zavarovalnici, od trenutka, ko:

- (a) je zavarovalnica v stečajnem postopku ali

- (b) je zavarovalnica v postopku prenehanja, kot je opredeljen v členu 268(1), točka (d), Direktive 2009/138/ES.

2. Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovi, da ima organ iz odstavka 1 na voljo dovolj sredstev za plačilo odškodnine oškodovancem v skladu s pravili iz odstavka 10, ko je treba plačati odškodnino v primerih iz odstavka 1, točki (a) in (b). Ti ukrepi lahko vključujejo zahteve za finančne prispevke, če se naložijo le zavarovalnicam, ki jim je država članica, ki je uvedla ukrepe, izdala dovoljenje.

3. Brez poseganja v katero koli obveznost iz člena 280 Direktive 2009/138/ES vsaka država članica zagotovi, da se ob izdaji naloga ali sklepa pristojnega sodišča ali katerega koli drugega pristojnega organa o začetku postopka iz odstavka 1, točka (a) ali (b), v zvezi z zavarovalnico, katere matična država članica je ta država članica, ta nalog ali

sklep objavi. Organ iz odstavka 1, ustanovljen v matični državi članici zavarovalnice, zagotovi, da so vsi organi iz odstavka 1 v vseh državah članicah nemudoma obveščeni o tem nalogu ali sklepu.

4. Oškodovanec lahko vloži odškodninski zahtevek neposredno pri organu iz odstavka 1.

5. Ob prejemu odškodninskega zahtevka organ iz odstavka 1 obvesti enakovreden organ v matični državi članici zavarovalnice, odškodninski organ iz člena 24 v državi članici prebivanja oškodovanca in zavarovalnico v stečajnem postopku ali postopku prenehanja, ali njenega upravitelja ali likvidacijskega upravitelja, kot je opredeljen v členu 268(1), točka (e) oziroma (f), Direktive 2009/138/ES, da je prejel odškodninski zahtevek od oškodovanca.

6. Zavarovalnica, ki je v stečajnem postopku ali postopku prenehanja, ali njen upravitelj ali likvidacijski upravitelj obvesti organ iz odstavka 1, kadar plača odškodnino ali zavrne odgovornost v zvezi z odškodninskim zahtevkom, ki ga je prejel tudi organ iz odstavka 1.

7. Države članice zagotovijo, da organ iz odstavka 1, med drugim na podlagi informacij, ki jih oškodovanec predloži na njegovo zahtevo, oškodovancu v treh mesecih po datumu, na katerega je oškodovanec vložil odškodninski zahtevek pri organu, predloži utemeljeno ponudbo za odškodnino ali utemeljen odgovor, kot je določeno v drugem pododstavku tega odstavka, v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja.

Za potrebe prvega pododstavka organ:

(a) poda utemeljeno ponudbo za odškodnino, kadar ugotovi, da je dolžen zagotoviti odškodnino v skladu z odstavkom 1, točka (a) ali (b), kadar se odškodninski zahtevek ne izpodbija in kadar je bila škoda delno ali v celoti ocenjena;

(b) poda utemeljen odgovor na točke iz odškodninskega zahtevka, kadar ugotovi, da ni dolžen zagotoviti odškodnine v skladu z odstavkom 1, točka (a) ali (b), kadar je odgovornost bodisi sporna bodisi ni bila natanko ugotovljena ali kadar škoda ni bila v celoti ocenjena;

8. Kadar je treba odškodnino izplačati v skladu z odstavkom 7, drugi pododstavek, točka (a), organ iz odstavka 1 oškodovancu izplača odškodnino brez nepotrebnega odlašanja, v vsakem primeru pa v treh mesecih po tem, ko je oškodovanec sprejel utemeljeno ponudbo za odškodnino iz odstavka 7, drugi pododstavek, točka (a).

Kadar je škoda le delno ocenjena, se zahteve glede izplačila odškodnine iz prvega pododstavka uporabljajo za to delno ocenjeno škodo in od trenutka sprejetja ustrezne utemeljene ponudbe za odškodnino.

9. Države članice zagotovijo, da ima organ iz odstavka 1 vsa potrebna pooblastila in pristojnosti, da lahko v vseh fazah postopkov iz tega člena pravočasno sodeluje z drugimi takimi organi v drugih državah članicah, z organi vseh držav članic, ustanovljenimi ali pooblaščenimi v skladu s členom 25a, ter z drugimi zainteresiranimi stranmi, vključno z zavarovalnico v stečajnem postopku ali postopku prenehanja, njenim upraviteljem ali likvidacijskim upraviteljem, in pristojnimi nacionalnimi organi držav članic. Takšno sodelovanje zajema zahtevo za informacije ter prejemanje in zagotavljanje informacij, po potrebi vključno s podrobnostmi posameznih odškodninskih zahtevkov.

10. Kadar matična država članica zavarovalnice iz odstavka 1 ni država članica, v kateri oškodovanec prebiva, ima organ iz odstavka 1 v državi članici, v kateri oškodovanec prebiva, ki je oškodovancu izplačal odškodnino v skladu z odstavkom 8, pravico, da od organa iz odstavka 1 v matični državi članici zavarovalnice zahteva povračilo celotnega zneska izplačane odškodnine.

Organ iz odstavka 1 v matični državi članici zavarovalnice izvrši plačilo organu iz odstavka 1 v državi članici, v kateri oškodovanec prebiva, ki je oškodovancu izplačal odškodnino v skladu z odstavkom 8, v razumnem roku, ki ni daljši od šestih mesecev, razen če se ti organi pisno dogovorijo drugače, potem ko je organ prejel zahtevek za tako povračilo.

Na organ, ki je izplačal odškodnino v skladu s prvim pododstavkom, se prenesejo pravice oškodovanca do povzročitelja nesreče ali njegove zavarovalnice, razen pravic do imetnika zavarovalne police ali druge zavarovane osebe, ki je povzročil nesrečo, če bi odgovornost imetnika zavarovalne police ali zavarovane osebe krila insolventna zavarovalnica v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja. Vsaka država članica prizna to subrogacijo, kot jo zagotavlja katera koli druga država članica.

11. Odstavki 1 do 10 ne vplivajo na pravico držav članic, da:

- (a) odškodnino, ki jo plača organ iz odstavka 1, štejejo za subsidiarno ali nesubsidiarno;
- (b) predvidijo poravnavo zahtevkov v zvezi z isto nesrečo med:
 - (i) organom iz odstavka 1;
 - (ii) osebo ali osebami, odgovornimi za nesrečo;
 - (iii) drugimi zavarovalnicami ali organi socialne varnosti, ki so dolžni plačati odškodnino oškodovancu.

12. Države članice organu iz odstavka 1 ne dovolijo, da bi plačilo odškodnine pogojeval z zahtevami, razen s tistimi, ki so opredeljene v tej direktivi. Države članice organu iz odstavka 1 zlasti ne dovolijo, da bi plačilo odškodnine pogojeval z zahtevo, da oškodovanec dokaže, da je pravna ali fizična oseba plačilno nesposobna ali da noče plačati.

13. Organi iz odstavka 1 ali subjekti iz drugega pododstavka tega odstavka si prizadevajo, da do 23. decembra 2023 sklenejo sporazum za izvajanje tega člena v zvezi z njihovimi funkcijami in obveznostmi ter postopki povračila v skladu s tem členom.

Za ta namen vsaka država članica do 23. junija 2023:

- (a) ustanovi ali pooblasti organ iz odstavka 1 ter ga pooblasti, da se pogaja o takem sporazumu in ga sklene, ali
- (b) določi subjekt in ga pooblasti za pogajanja in sklenitev takega sporazuma, katerega pogodbenik bo organ iz odstavka 1 postal, ko bo ustanovljen ali pooblaščen.

Sporazum iz prvega pododstavka se nemudoma uradno sporoči Komisiji.

Kadar sporazum iz prvega pododstavka ni sklenjen do 23. decembra 2023, se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s postopkom iz člena 28b za določitev postopkovnih nalog in postopkovnih obveznosti organov iz odstavka 1 v zvezi s povračilom.“;

(9) v členu 11 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„V primeru spora med organom iz člena 10(1) in zavarovateljem civilne odgovornosti glede tega, kdo mora oškodovancu plačati odškodnino, države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, tako da je ena od teh strani določena kot odgovorna, da na prvi stopnji oškodovancu brez odlašanja plača odškodnino.“;

(10) naslov poglavja 5 se nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 5

POSEBNE KATEGORIJE OŠKODOVANECV, IZKLJUČITVENE DOLOČBE, ENA SAMA PREMIJA, VOZILA, KI SO ODPOSLANA IZ ENE DRŽAVE ČLANICE V DRUGO“;

(11) naslov člena 12 se nadomesti z naslednjim:

„**Posebne kategorije oškodovancev“;**

(12) člen 13 se spremeni:

(a) v odstavku 1:

(i) uvodni del prvega pododstavka se nadomesti z naslednjim:

„1. Vsaka država članica sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se vsi zakonski predpisi ali pogodbene določbe, ki jih vsebuje zavarovalna polica, izdana v skladu s členom 3, štejejo za neveljavne glede odškodninskih zahtevkov tretjih oseb, ki so poškodovane zaradi posledic nesreče, kadar so iz zavarovanja s temi zakonskimi predpisi ali pogodbenimi določbami izključeni uporaba ali vožnja.“;

(ii) tretji pododstavek se nadomesti z naslednjim:

„Države članice imajo v primeru nesreč, ki se zgodijo na njihovem ozemlju, možnost, da ne uporabijo določbe v prvem pododstavku, če lahko oškodovanec dobi odškodnino za škodo od organa socialne varnosti.“;

(b) v odstavku 2 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice, ki zagotovijo, da odškodnino v primeru ukradenih in s silo pridobljenih vozil plača organ iz člena 10(1), lahko v zvezi z materialno škodo določijo franšizo do največ 250 EUR, ki jo krije oškodovanec.“;

(13) v členu 15 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Z odstopanjem od člena 13, točka 13(b), Direktive 2009/138/ES, kadar je vozilo odposlano iz ene države članice v drugo, se za državo članico, v kateri je nevarnost, šteje, odvisno od odločitve osebe, odgovorne za kritje odgovornosti do tretje osebe, bodisi država članica registracije bodisi, v obdobju 30 dni takoj po prevzemu pošiljke s strani kupca, namembna država članica, tudi če vozilo v namembni državi članici še ni uradno registrirano.“

Države članice zagotovijo, da informacijski centri iz člena 23 države članice, v kateri je vozilo registrirano, in kadar ta ni ista, namembne države članice ter katere koli druge ustrezne države članice, kot je država članica, kjer se je zgodila nesreča, ali ki je država članica prebivanja oškodovanca, medsebojno sodelujejo, da zagotovijo, da so potrebne informacije o odposlanem vozilu, ki jih imajo skladu s členom 23, na voljo.“;

(14) vstavi se naslednji člen:

„Člen 15a

Varstvo oškodovancev v nesrečah s priklopnikom, ki ga vleče vozilo

1. V primeru nesreče, ki jo povzroči niz vozil, ki ga sestavljata večno vozilo in priklopnik, kadar ima priklopnik ločeno zavarovanje avtomobilske odgovornosti do tretjih oseb, lahko oškodovanec odškodninski zahtevek vloži neposredno pri zavarovalnici tega priklopnika, kadar:

(a) je priklopnik mogoče identificirati, vozila, ki ga je vleklo, pa ne ter

(b) mora v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja, odškodnino zagotoviti zavarovatelj priklopnika.

Zavarovalnica, ki je oškodovancu plačala odškodnino, se obrne na zavarovalnico, ki je zavarovala vlečno vozilo, ali na organ iz člena 10(1), če in kolikor to določa nacionalno pravo, ki se uporablja.

Ta odstavek ne posega v nacionalno pravo, ki se uporablja, ki določa za oškodovanca ugodnejša pravila.

2. V primeru nesreče, ki jo povzroči niz vozil, ki ga sestavljata vlečno vozilo in priklopnik, zavarovatelj priklopnika, razen če mu nacionalno pravo, ki se uporablja, nalaga, da izplača polno odškodnino, na zahtevo oškodovanca brez nepotrebnega odlašanja obvesti o:

(a) identiteti zavarovatelja vlečnega vozila ali

(b) kadar zavarovatelj priklopnika ne more identificirati zavarovatelja vlečnega vozila, mehanizmu odškodnin iz člena 10.;

(15) člen 16 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 16

Potrdila o odškodninskih zahtevkih tretjih oseb

Države članice zagotovijo, da ima imetnik zavarovalne police pravico kadar koli zahtevati potrdilo o odškodninskih zahtevkih tretjih oseb za odgovornost vozila ali vozil, ki jih krije zavarovalna pogodba, ali o neobstoju takih zahtevkov najmanj za obdobje zadnjih petih let pogodbenega razmerja (v nadaljnjem besedilu: potrdilo o škodnem dogajanju).

Zavarovalnica ali organ, ki ga država članica lahko imenuje za zagotavljanje obveznega zavarovanja ali za izdajanje takšnih potrdil, mora zagotoviti to potrdilo o škodnem dogajanju imetniku zavarovalnice police v 15 dneh od njegove zahteve. To stori z obrazcem za potrdilo o škodnem dogajanju.

Države članice zagotovijo, da zavarovalnice pri upoštevanju potrdil o škodnem dogajanju, ki jih izdajo druge zavarovalnice ali drugi organi iz drugega odstavka, imetnikov polic ne obravnavajo na diskriminatoren način ali da ne zaračunavajo dodatka pri premiji zaradi njihovega državljanstva ali zgolj na podlagi predhodne države članice njihovega prebivanja.

Države članice zagotovijo, da kadar zavarovalnica pri določanju premij upošteva potrdila o škodnem dogajanju, obravnava potrdila, ki jih izdajo v drugih državah članicah, enako kot tista, ki jih izda zavarovalnica ali organ iz drugega odstavka v isti državi članici, tudi pri uporabi vseh popustov.

Države članice zagotovijo, da zavarovalnice objavijo splošni pregled svoje politike v zvezi z uporabo potrdil o škodnem dogajanju pri izračunu premij.

Komisija do 23. julija 2023 sprejme izvedbene akte, ki določajo predlogo, obliko in vsebino potrdila o škodnem dogajanju iz drugega odstavka. Ta predloga vsebuje informacije o naslednjem:

- (a) identiteti zavarovalnice ali organa, ki izda potrdilo o škodnem dogajanju;
- (b) identiteti imetnika police, vključno z njegovimi kontaktnimi podatki;
- (c) zavarovanem vozilu in njegovi identifikacijski številki;
- (d) datumu začetka in izteka veljavnosti zavarovalnega kritja vozila;
- (e) številu zahtevkov tretjih oseb, poravnanih na podlagi zavarovalne pogodbe imetnika police v obdobju, ki ga zajema potrdilo o škodnem dogajanju, vključno z datumom vsakega zahtevka;
- (f) dodatne informacije, ki so pomembne v skladu s pravili ali praksami, ki se uporabljajo v državah članicah.

Komisija se pred sprejetjem teh izvedbenih aktov posvetuje z vsemi zainteresiranimi stranmi in tesno sodeluje z državami članicami.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 28a(2).;

(16) vstavi se naslednji člen:

„Člen 16a

Orodja za primerjavo cen avtomobilskih zavarovanj

1. Države članice se lahko odločijo, da certificirajo orodja, ki potrošnikom omogočajo brezplačno primerjavo cen, tarif in kritja med ponudniki obveznega zavarovanja iz člena 3, kot „neodvisna orodja za primerjavo cen avtomobilskega zavarovanja“, če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 2.

2. Primerjalno orodje v smislu odstavka 1:

- (a) deluje neodvisno od ponudnikov storitev obveznega zavarovanja iz člena 3 in zagotavlja, da so ponudniki storitev deležni enake obravnave pri rezultatih iskanja;
- (b) jasno razkriva lastnike in upravljavce primerjalnega orodja;
- (c) določa jasna in objektivna merila, na katerih temelji primerjava;
- (d) uporablja preprost in nedvoumen jezik;
- (e) zagotavlja točne in najnovejše informacije ter navaja čas zadnje posodobitve;
- (f) je dostopno kateremu koli ponudniku obveznega zavarovanja iz člena 3, mu daje na voljo ustrezne informacije ter zajema širok nabor ponudb in znaten del trga avtomobilskih zavarovanj, kadar pa predložene informacije ne zagotavljajo popolnega pregleda trga, pred prikazom rezultatov vključujejo jasno izjavo za uporabnika o tem;
- (g) zagotavlja učinkovit postopek za prijavo napačnih informacij;
- (h) vključuje izjavo, da cene temeljijo na predloženih informacijah in niso zavezujoče za ponudnike zavarovanj.“;

(17) člen 23 se spremeni:

(a) vstavi se naslednji odstavek:

„1a. Države članice zagotovijo, da so zavarovalnice ali drugi subjekti informacijskim centrom dolžni zagotoviti informacije iz odstavka 1, točka (a)(i), (ii) in (iii), in jih obvestijo, kadar zavarovalna polica postane neveljavna ali kako drugače ne krije več vozila z registrsko številko.“;

(b) odstavek 6 se nadomesti z naslednjim:

„6. Obdelava osebnih podatkov na podlagi odstavkov 1 do 5 se izvaja v skladu z Uredbo (EU) 2016/679.“;

(18) vstavi se naslednji člen:

„Člen 25a

Varstvo oškodovancev v primeru nesreče, ki se je zgodila v državi članici, ki ni država članica njihovega prebivanja, v primeru insolventnosti zavarovalnice

1. Vsaka država članica do ... [18 mesecev po datumu začetka veljavnosti te direktive o spremembi] ustanovi ali pooblasti organ, ki oškodovancem, ki prebivajo na njenem ozemlju, v primerih iz člena 20(1) zagotovi odškodnino vsaj do omejitev obveznosti zavarovanja za materialno škodo ali telesne poškodbe, ki jih povzroči vozilo, zavarovano pri zavarovalnici, od trenutka, ko:

- (a) je zavarovalnica v stečajnem postopku ali
- (b) je zavarovalnica v postopku prenehanja, kot je opredeljen v členu 268(1), točka (d), Direktive 2009/138/ES.

2. Država članica sprejme ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovi, da ima organ iz odstavka 1 na voljo dovolj sredstev za plačilo odškodnine oškodovancem v skladu s pravili iz odstavka 10, ko je treba plačati odškodnino v primerih iz odstavka 1, točki (a) in (b). Ti ukrepi lahko vključujejo zahteve za finančne prispevke, če se naložijo le zavarovalnicam, ki jim je država članica, ki je uvedla ukrepe, izdala dovoljenje.

3. Brez poseganja v katero koli obveznost iz člena 280 Direktive 2009/138/ES vsaka država članica zagotovi, da se ob izdaji naloga ali sklepa pristojnega sodišča ali katerega koli drugega pristojnega organa o začetku postopka iz odstavka 1, točka (a) ali (b), v zvezi z zavarovalnico, katere matična država članica je ta država članica, ta nalog ali sklep objavi. Organ iz odstavka 1, ustanovljen v matični državi članici zavarovalnice, zagotovi, da so vsi organi iz odstavka 1 in vsi odškodninski organi iz člena 24 v vseh državah članicah nemudoma obveščeni o tem nalogu ali sklepu.

4. Oškodovanec lahko vloži zahtevek za odškodnino neposredno pri organu iz odstavka 1.
5. Ob prejemu zahtevka organ iz odstavka 1 obvesti enakovreden organ v matični državi članici zavarovalnice, odškodninski organ iz člena 24 v državi članici prebivanja oškodovanca in zavarovalnico v stečajnem postopku ali postopku prenehanja, ali njenega upravitelja ali likvidacijskega upravitelja, kot je opredeljen v členu 268(1), točka (e) oziroma (f), Direktive 2009/138/ES, da je prejel zahtevek od oškodovanca.
6. Zavarovalnica, ki je v stečajnem postopku ali postopku prenehanja, ali njen upravitelj ali likvidacijski upravitelj obvesti organ iz odstavka 1, ko plača odškodnino ali zavrne odgovornost v zvezi z zahtevkom, ki ga je prejel tudi organ iz odstavka 1.
7. Države članice zagotovijo, da organ iz odstavka 1, med drugim na podlagi informacij, ki jih oškodovanec predloži na njegovo zahtevo, oškodovancu v treh mesecih po datumu, na katerega je oškodovanec vložil odškodninski zahtevek pri organu, v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja, predloži utemeljeno ponudbo za odškodnino ali odgovor z utemeljitvijo, kot je določeno v drugem pododstavku tega odstavka.

Za potrebe prvega pododstavka organ:

- (a) poda utemeljeno ponudbo za odškodnino, kadar ugotovi, da je dolžen zagotoviti odškodnino v skladu z odstavkom 1, točka (a) ali (b), da se zahtevek ne izpodbija in da je bila škoda delno ali v celoti ocenjena;
 - (b) poda odgovor z utemeljitvijo na točke iz zahtevka, kadar ugotovi, da ni dolžen izplačati odškodnine v skladu z odstavka 1, točka (a) ali (b), da je odgovornost bodisi sporna bodisi ni bila natanko ugotovljena ali da škoda ni bila v celoti ocenjena;
8. Kadar je treba odškodnino izplačati v skladu z odstavkom 7, drugi pododstavek, točka (a), organ iz odstavka 1 oškodovancu izplača odškodnino brez nepotrebnega odlašanja, vsekakor pa v treh mesecih po tem, ko je oškodovanec sprejel utemeljeno ponudbo za odškodnino iz odstavka 7, drugi pododstavek, točka (a).

Kadar je bila škoda le delno ocenjena, se zahteve glede izplačila odškodnine iz prvega pododstavka uporabljajo za to delno ocenjeno škodo in od trenutka sprejetja ustrezne utemeljene ponudbe za odškodnino.

9. Države članice zagotovijo, da ima organ iz odstavka 1 vsa potrebna pooblastila in pristojnosti, da lahko v vseh fazah postopkov iz tega člena pravočasno sodeluje z drugimi takimi organi v drugih državah članicah, z organi vseh držav članic, ustanovljenimi ali pooblaščenimi v skladu s členoma 10a in 24, in z drugimi zainteresiranimi stranmi, vključno z zavarovalnico v stečajnem postopku ali postopku prenehanja, njenim upraviteljem ali likvidacijskim upraviteljem, in pristojnimi nacionalnimi organi držav članic. Takšno sodelovanje zajema zahtevek za informacije ter prejemanje in zagotavljanje informacij, po potrebi vključno s podrobnostmi posameznih zahtevkov.
10. Kadar matična država članica zavarovalnice iz odstavka 1 ni država članica, v kateri oškodovanec prebiva, ima organ iz odstavka 1 v državi članici, v kateri oškodovanec prebiva, ki je oškodovancu plačal odškodnino v skladu z odstavkom 8, pravico, da od organa iz odstavka 1 v matični državi članici zavarovalnice zahteva povračilo celotnega zneska plačane odškodnine.

Organ iz odstavka 1 v matični državi članici zavarovalnice izvrši plačilo organu iz odstavka 1 v državi članici, v kateri oškodovanec prebiva, ki je oškodovancu izplačal odškodnino v skladu z odstavkom 8, v razumnem roku, ki ni daljši od šestih mesecev, razen če se ti organi pisno dogovorijo drugače, potem ko je organ prejel zahtevek za tako povračilo.

Na organ, ki je izplačal odškodnino v skladu s prvim pododstavkom, se prenesejo pravice oškodovanca do povzročitelja nesreče ali njegove zavarovalnice, razen pravic do imetnika zavarovalne police ali druge zavarovane osebe, ki je povzročil nesrečo, če bi odgovornost imetnika zavarovalnice pravice ali zavarovane osebe krila insolventna zavarovalnica v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja. Vsaka država članica prizna to subrogacijo, kot jo zagotavlja katera koli druga država članica.

11. Odstavki 1 do 10 ne vplivajo na pravico držav članic, da:

- (a) odškodnino, ki jo izplača organ iz odstavka 1, štejejo za subsidiarno ali nesubsidiarno;
- (b) predvidijo poravnavo zahtevkov v zvezi z isto nesrečo med:
 - (i) organom iz odstavka 1;
 - (ii) osebo ali osebami, odgovornimi za nesrečo;
 - (iii) drugimi zavarovalnicami ali organi socialne varnosti, ki so dolžni izplačati odškodnino oškodovancu.

12. Države članice organu iz odstavka 1 ne dovolijo, da plačilo odškodnine pogojuje s kakršnimi koli zahtevami, razen s tistimi, ki so opredeljene v tej direktivi. Države članice organu iz odstavka 1 zlasti ne dovolijo, da bi plačilo odškodnine pogojeval z zahtevo, da bi moral oškodovanec dokazati, da je pravna ali fizična oseba plačilno nesposobna ali da noče plačati.

13. Organi iz odstavka 1 ali subjekti iz drugega pododstavka tega odstavka si prizadevajo, da do 23. decembra 2023 sklenejo sporazum za izvajanje tega člena v zvezi z njihovimi funkcijami in obveznostmi ter postopki povračila v skladu s tem členom.

Za ta namen vsaka država članica do 23. junija 2023:

- (a) ustanovi ali pooblasti organ iz odstavka 1 in ga pooblasti, da se pogaja o takem sporazumu in ga sklene, ali
- (b) določi subjekt in ga pooblasti za pogajanja in sklenitev takega sporazuma, katerega pogodbenik bo organ iz odstavka 1 postal, ko bo ustanovljen ali pooblaščen.

Sporazum iz prvega pododstavka se nemudoma uradno sporoči Komisiji.

Kadar sporazum iz prvega pododstavka ni sklenjen do 23. decembra 2023, se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s postopkom iz člena 28b za določitev postopkovnih nalog in postopkovnih obveznosti organov iz odstavka 1 v zvezi s povračilom.“;

(19) v členu 26 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice sprejmejo vse ustrezne ukrepe, s katerimi oškodovancem, njihovim zavarovateljem ali njihovim pravnim zastopnikom olajšajo pravočasno pridobivanje osnovnih podatkov, potrebnih za rešitev odškodninskih zahtevkov.“;

(20) vstavi se naslednji člen:

„Člen 26a

Obveščanje oškodovancev

Države članice, ki ustanovijo ali pooblastijo različne odškodninske organe v skladu s členom 10(1), členom 10a(1), členom 24(1) in členom 25a(1), zagotovijo, da imajo oškodovanci dostop do bistvenih informacij o možnih načinih uveljavljanja odškodnine.“;

(21) v členu 28(1) se doda naslednji pododstavek:

„Države članice lahko zahtevajo avtomobilsko zavarovanje, ki izpolnjuje zahteve te direktive, za vsako motorno opremo, ki se uporablja na kopnem in ki ni zajeta v opredelitvi pojma ‚vozilo‘ iz člena 1, točka 1, in za katero se ne uporablja člen 3.“;

(22) vstavijo se naslednji členi:

„Člen 28a

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Evropski odbor za zavarovanja in poklicne pokojnine, ustanovljen s Sklepom Komisije 2004/9/ES (*). Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta (**).
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 28b

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 9(2) se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 22. decembra 2021.

Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz členov 10a(13), četrti pododstavek, in člena 25a(13), četrti pododstavek, se prenese na Komisijo za obdobje sedmih let od 22. decembra 2021. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolgo obdobje, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.

3. Prenos pooblastila iz člena 9(2), člena 10a(13), četrti pododstavek, in člena 25a(13), četrti pododstavek, lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje (***) .
5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 9(2), člena 10a(13), četrti pododstavek, in člena 25a(13), četrti pododstavek, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v treh mesecih od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za tri mesece.

Člen 28c

Ocena in pregled

1. Komisija najpozneje pet let po datumih začetka uporabe členov 10a in 25a, določenih v skladu s členom 30, drugi, tretji in četrti odstavek, predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu o delovanju, sodelovanju in financiranju organov iz členov 10a in 25a. Po potrebi poročilo priloži zakonodajni predlog. Kar zadeva financiranje teh organov, poročilo vsebuje vsaj:
 - (a) oceno finančnih zmogljivosti in potreb odškodninskih organov glede na njihove morebitne obveznosti, ob upoštevanju tveganja insolventnosti zavarovateljev motornih vozil na trgih držav članic;
 - (b) oceno usklajenosti pristopa k financiranju odškodninskih organov;

(c) če je poročilu priložen zakonodajni predlog, oceno učinka prispevkov na premije za avtomobilsko zavarovanje.

2. Komisija najpozneje 24. decembra 2030 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo, v katerem oceni izvajanje te direktive, z izjemo elementov, ki jih zajema ocena iz odstavka 1, zlasti v zvezi z:

- (a) uporabo te direktive glede na tehnološki razvoj, zlasti v zvezi z avtonomnimi in polavtonomnimi vozili;
- (b) ustreznostjo področja uporabe te direktive glede na tveganja nesreč, ki jih pomenijo različna motorna vozila;
- (c) v obliki pregleda, učinkovitostjo sistemov za izmenjavo informacij za namene preverjanja zavarovanja v čezmejnih primerih, vključno z oceno izvedljivosti uporabe obstoječih sistemov za izmenjavo informacij, če je to potrebno, ter analizo ciljev sistemov za izmenjavo informacij in oceno njihovih stroškov ter
- (d) kako zavarovalnice uporabljajo sisteme, v katerih na premije vplivajo potrdila imetnikov zavarovalnih polic o škodnem dogajanju, med drugim sisteme „bonus-malus“ ali bonuse za leta brez škodnih zahtevkov.

Poročilu se po potrebi priloži zakonodajni predlog.

(*) Sklep Komisije 2004/9/ES z dne 5. novembra 2003 o ustanovitvi Evropskega odbora za zavarovanja in poklicne pokojnine (UL L 3, 7.1.2004, str. 34).

(**) Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

(***) UL L 123, 12.5.2016, str. 1.“;

(23) v členu 30 se dodajo naslednji odstavki:

„Člen 10a(1) do (12) se uporablja od datuma sklenitve sporazuma iz člena 10a(13), prvi pododstavek, ali od datuma začetka uporabe delegiranega akta Komisije iz člena 10a(13), četrti pododstavek.

Člen 25a(1) do (12) se uporablja od datuma sklenitve sporazuma iz člena 25a(13), prvi pododstavek, ali od datuma začetka uporabe delegiranega akta Komisije iz člena 25a(13), četrti pododstavek.

Vendar se člen 10a(1) do (12) in člen 25a(1) do (12) ne uporabljata pred 23. decembrom 2023.

Člen 16, drugi odstavek, drugi stavek, ter tretji, četrti in peti odstavek, se uporablja od 23. aprila 2024 ali od datuma začetka uporabe akta Komisije iz člena 16, šesti odstavek, kar od tega nastopi pozneje.“.

Člen 2

Prenos

1. Države članice sprejmejo in objavijo ukrepe, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 23. decembra 2023. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Te ukrepe uporabljajo od 23. decembra 2023.

Z odstopanjem od prvega pododstavka tega odstavka do 23. junija 2023 države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za uskladitev s spremembami iz člena 1, točki 8 in 18, te direktive v zvezi s členom 10a(13), drugi pododstavek, oziroma s členom 25a(13), drugi pododstavek, Direktive 2009/103/ES.

Države članice se v sprejetih ukrepih iz tega odstavka sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 24. novembra 2021

Za Evropski parlament
predsednik
D. M. SASSOLI

Za Svet
predsednik
A. LOGAR

Izjava Komisije

Komisija je še naprej zavezana varovanju visoke stopnje zaščite oškodovancev v okviru direktive o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil. Naš cilj je zagotoviti, da oškodovanci, tudi v čezmejnih primerih, čim prej prejmejo odškodnino in da zanje ne veljajo nesorazmerne postopkovne zahteve, ki bi lahko ovirale njihov dostop do odškodnine. Učinkovitost odškodnine je v veliki meri odvisna od tega, ali je izplačana pravočasno. V zvezi s tem smo seznanjeni z večkrat izraženimi pomisleki Evropskega parlamenta, da se zastaralni roki, tj. ustrezni časovni okvir, v katerem lahko oškodovanec vloži zahtevek, v državah članicah razlikujejo. Komisija bo to vprašanje skrbno preučila in obravnavala morebitna pravna sredstva za povečanje zaščite oškodovancev, če se bo izkazalo, da je ukrepanje na ravni Unije upravičeno.

II

(Nezakonodajni akti)

UREDBE

IZVEDBENA UREDBA KOMISIJE (EU) 2021/2119

z dne 1. decembra 2021

o določitvi podrobnih pravil o nekaterih evidencah in izjavah, ki se zahtevajo od izvajalcev dejavnosti in skupin izvajalcev dejavnosti, ter o tehničnih sredstvih za izdajo certifikatov v skladu z Uredbo (EU) 2018/848 Evropskega parlamenta in Sveta ter spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2021/1378 glede izdaje certifikata za izvajalce dejavnosti, skupine izvajalcev dejavnosti in izvoznike v tretjih državah

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe (EU) 2018/848 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o ekološki pridelavi in označevanju ekoloških proizvodov in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 834/2007 ⁽¹⁾ ter zlasti člena 35(10), člena 39(2), točki (a) in (b), ter člena 45(4) Uredbe,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V skladu s členom 35(1), točka (a), Uredbe (EU) 2018/848 se certifikat, ki ga pristojni organi ali, kadar je ustrezno, nadzorni organi ali izvajalci nadzora izdajo izvajalcem dejavnosti ali skupinam izvajalcev dejavnosti, po možnosti izda v elektronski obliki. Z razvojem in polno uporabo elektronskega sistema TRACES (Trade Control and Expert System) iz člena 2, točka 36, Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2019/1715 ⁽²⁾ bo izdajanje certifikatov v elektronski obliki od 1. januarja 2023 omogočeno vsem pristojnim organom, nadzornim organom in izvajalcem nadzora v Uniji. Zato je treba določiti, da mora biti certifikat iz člena 35 Uredbe (EU) 2018/848 izdan v elektronski obliki z uporabo sistema TRACES od 1. januarja 2023.
- (2) Uredba (EU) 2018/848 od izvajalcev dejavnosti in skupin izvajalcev dejavnosti zahteva, da vodijo evidence, s katerimi dokažejo skladnost z navedeno uredbo. Nekatere minimalne zahteve glede vodenja evidenc in podrobnosti so določene v členu 9(10), točka (c), in členu 34(5) Uredbe (EU) 2018/848 ter prilogah II in III k navedeni uredbi.
- (3) V skladu s splošnimi pravili pridelave iz Uredbe (EU) 2018/848 je po potrebi treba sprejeti preventivne in previdnostne ukrepe na vseh stopnjah pridelave, priprave in distribucije. Zato zadevni uradni nadzor vključuje zlasti preverjanje uporabe takih ukrepov s strani izvajalcev dejavnosti in skupin izvajalcev dejavnosti. Čeprav se uporaba nekaterih od teh ukrepov lahko preveri s fizičnimi pregledi na kraju samem, so za dokazovanje uporabe drugih ukrepov potrebne evidence. Zato bi morali izvajalci dejavnosti in skupine izvajalcev dejavnosti voditi navedene evidence, da bodo lahko po potrebi predložili dokazila. Na primer, dokazila o ukrepih, sprejetih za preprečevanje kontaminacije z neodobrenimi proizvodi in snovmi ter mešanja z neekološkimi proizvodi, se lahko zagotovijo s hranjenjem dokazil o čiščenju objektov, opreme in prevoznih sredstev ter dokazil o usposabljanju.

⁽¹⁾ UL L 150, 14.6.2018, str. 1.

⁽²⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/1715 z dne 30. septembra 2019 o pravilih za delovanje sistema upravljanja informacij za uradni nadzor in njegovih sistemskih komponent (uredba o IMSOC) (UL L 261, 14.10.2019, str. 37).

- (4) Dokumentarne evidence so pomembne tudi za namene sledljivosti in masne bilance ter posledično za oceno skladnosti z Uredbo (EU) 2018/848. Pregledi sledljivosti in masne bilance v skladu z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2021/771 ⁽³⁾ zajemajo posebne informacije, ki jih je treba utemeljiti z ustreznimi dokumenti. Izvajalci dejavnosti in skupine izvajalcev dejavnosti bi morali te dokumente hraniti, da bi zagotovili dokazila o skladnosti svojih dejavnosti.
- (5) V skladu s členom 38(2) Uredbe (EU) 2018/848 se uradni nadzor izvaja zlasti na podlagi verjetnosti za neskladje. V ta namen pristojni organi ali, kjer je ustrezno, nadzorni organi ali izvajalci nadzora potrebujejo ustrezne informacije. Zato člen 39(1), točka (b), Uredbe (EU) 2018/848 od izvajalcev dejavnosti in skupin izvajalcev dejavnosti zahteva, da podajo vse izjave in druga sporočila, ki so potrebna za uradni nadzor. Poleg tega člen 39(1), točka (d)(i), navedene uredbe med drugim zahteva popoln opis njihovih ekoloških pridelovalnih enot ali pridelovalnih enot za proizvode iz preusmeritve in njihovih dejavnosti.
- (6) Za zagotovitev ustreznega načrtovanja uradnega nadzora je treba določiti informacije, ki jih je treba vključiti v navedene izjave in druga sporočila, zlasti informacije v zvezi z dejavnostmi, ki jih izvajajo podizvajalci, ter nekatere podrobnosti o pridelovalnih enotah in drugih prostorih, objektih in enotah, ki se uporabljajo za dejavnosti izvajalcev dejavnosti in skupin izvajalcev dejavnosti, ter načrtovane napovedi pridelave.
- (7) V skladu s členom 1, prvi in drugi odstavek, točka (a), Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2021/1378 ⁽⁴⁾, ki se uporablja od 1. januarja 2022, morajo nadzorni organi in izvajalci nadzora, priznani v skladu s členom 46(1) Uredbe (EU) 2018/848, izvajalcem dejavnosti, skupinam izvajalcev dejavnosti in uvoznikom v tretjih državah, ki so bili predmet nadzora iz člena 45(1), točka (b)(i), navedene uredbe, izdati certifikat, ki se izda v elektronski obliki in z uporabo sistema TRACES. Ker uporaba sistema TRACES ne bo mogoča pred 1. januarjem 2023, je treba obveznost uporabe sistema TRACES odložiti tudi v Izvedbeni uredbi (EU) 2021/1378.
- (8) Izvedbeno uredbo (EU) 2021/1378 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.
- (9) Zaradi jasnosti in pravne varnosti bi se morala ta uredba uporabljati od datuma začetka uporabe Uredbe (EU) 2018/848. Vendar bi se morala določba o uporabi sistema TRACES uporabljati od 1. januarja 2023.
- (10) Ukrepi iz te uredbe so v skladu z mnenjem Odbora za ekološko pridelavo –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Izdaja certifikata iz člena 35(1) Uredbe (EU) 2018/848 v elektronski obliki

Certifikat iz člena 35(1) Uredbe (EU) 2018/848 se izda na naslednji način:

- (a) v skladu z vzorcem iz Priloge VI k Uredbi (EU) 2018/848;
- (b) v elektronski obliki z uporabo elektronskega sistema TRACES (Trade Control and Expert System) iz člena 2, točka 36, Izvedbene uredbe (EU) 2019/1715.

⁽³⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/771 z dne 21. januarja 2021 o dopolnitvi Uredbe (EU) 2018/848 Evropskega parlamenta in Sveta z določitvijo posebnih meril in pogojev za preglede dokumentarne evidence v okviru uradnega nadzora ekološke pridelave in uradnega nadzora skupin izvajalcev dejavnosti (UL L 165, 11.5.2021, str. 25).

⁽⁴⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/1378 z dne 19. avgusta 2021 o določitvi nekaterih pravil v zvezi s certifikatom, izdanim izvajalcem dejavnosti, skupinam izvajalcev dejavnosti in izvoznikom v tretjih državah, ki se ukvarjajo z uvozom ekoloških proizvodov in proizvodov iz preusmeritve v Unijo, ter določitvi seznama priznanih nadzornih organov in izvajalcev nadzora v skladu z Uredbo (EU) 2018/848 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 297, 20.8.2021, str. 24).

Člen 2

Evidence, ki jih vodijo izvajalci dejavnosti in skupine izvajalcev dejavnosti

1. Izvajalci dejavnosti in skupine izvajalcev dejavnosti hranijo vse potrebne dokumente, vključno z evidencami zalog in finančnimi evidencami, ki bodo pristojnim organom ali, kadar je ustrezno, nadzornim organom ali izvajalcem nadzora omogočili zlasti izvajanje naslednjih pregledov:

- (a) pregledov preventivnih in previdnostnih ukrepov, sprejetih v skladu s členom 9(6) in členom 28 Uredbe (EU) 2018/848;
- (b) pregledov sledljivosti v skladu s členom 1(4) Delegirane uredbe (EU) 2021/771;
- (c) pregledov masne bilance v skladu s členom 1(5) Delegirane uredbe (EU) 2021/771.

2. Dokumenti, ki jih je treba hraniti za namene pregledov iz odstavka 1, točka (a), vključujejo zlasti dokumente, ki potrjujejo, da je izvajalec dejavnosti ali skupina izvajalcev dejavnosti sprejela sorazmerne in ustrezne ukrepe za:

- (a) preprečevanje škodljivih organizmov in bolezni;
- (b) preprečevanje kontaminacije s proizvodi ali snovmi, ki niso odobreni za uporabo v ekološki pridelavi v skladu z Uredbo (EU) 2018/848, ter mešanja z neekološkimi proizvodi.

Člen 3

Izjave in druga sporočila, ki so potrebna za uradni nadzor

Izvajalci dejavnosti in skupine izvajalcev dejavnosti v svoje izjave ali sporočila v skladu s členom 39(1), točka (b), Uredbe (EU) 2018/848 pristojnemu organu, nadzornemu organu ali izvajalcu nadzora, ki izvaja uradni nadzor, vključijo naslednje informacije:

- (a) katere dejavnosti, zajete v certifikatu iz člena 35(1) Uredbe (EU) 2018/848, so oddane podizvajalcem;
- (b) naslov ali geolokacijo ekoloških pridelovalnih enot, pridelovalnih enot za proizvode iz preusmeritve in neekoloških pridelovalnih enot, območja nabiranja divjih rastlin ali alg ter drugih prostorov in enot, ki se uporabljajo za njihove dejavnosti;
- (c) v primeru kmetijskih gospodarstev, razdeljenih na različne pridelovalne enote v skladu s členom 9(7) Uredbe (EU) 2018/848, opis in naslov ali geolokacijo neekoloških pridelovalnih enot;
- (d) svojo načrtovano napoved pridelave.

Navedene izjave in sporočila se po potrebi posodobijo.

Člen 4

Sprememba Izvedbene uredbe (EU) 2021/1378

Izvedbena uredba (EU) 2021/1378 se spremeni:

(1) v členu 1, drugi odstavek, se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) se izda na naslednji način:

- (i) v skladu z vzorcem iz Priloge I k tej uredbi;

(ii) v elektronski obliki z uporabo elektronskega sistema TRACES (Trade Control and Expert System) iz člena 2, točka 36, Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2019/1715 (*);

(*) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/1715 z dne 30. septembra 2019 o pravilih za delovanje sistema upravljanja informacij za uradni nadzor in njegovih sistemskih komponent (uredba o IMSOC) (UL L 261, 14.10.2019, str. 37).“;

(2) v členu 3 se doda naslednji tretji odstavek:

„Člen 1, drugi odstavek, točka (a)(ii), se uporablja od 1. januarja 2023.“

Člen 5

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati tretji dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2022.

Člen 1, točka (b), se uporablja od 1. januarja 2023.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 1. decembra 2021

Za Komisijo
predsednica
Ursula VON DER LEYEN

SKLEPI

SKLEP SVETA (EU) 2021/2120

z dne 25. novembra 2021

o stališču, ki se v imenu Evropske unije zastopa v Odboru veleposlanikov AKP-EU, glede spremembe Sklepa št. 3/2019 Odbora veleposlanikov AKP-EU o sprejetju prehodnih ukrepov na podlagi člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 217 v povezavi s členom 218(9) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Sporazum o partnerstvu med članicami skupine afriških, karibskih in pacifiških držav na eni strani ter Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami na drugi ⁽¹⁾ (v nadaljnjem besedilu: Sporazum o partnerstvu AKP-EU) je bil podpisan v Cotonouju dne 23. junija 2000 in je začel veljati dne 1. aprila 2003. V skladu s Sklepom št. 3/2019 Odbora veleposlanikov AKP-EU ⁽²⁾ (v nadaljnjem besedilu: Sklep o prehodnih ukrepih) se uporablja do 30. novembra 2021.
- (2) Na podlagi člena 95(4), prvi pododstavek, Sporazuma o partnerstvu AKP-EU, so se septembra 2018 začela pogajanja o novem sporazumu o partnerstvu AKP-EU (v nadaljnjem besedilu: novi sporazum). Novi sporazum ne bo pripravljen za uporabo do 30. novembra 2021, datuma prenehanja veljavnosti sedanjega pravnega okvira. Zato je treba spremeniti sklep o prehodnih ukrepih, da se dodatno podaljša uporaba določb sporazuma o partnerstvu AKP-EU.
- (3) Člen 95(4), drugi pododstavek, Sporazuma o partnerstvu AKP-EU določa, da Svet ministrov AKP-EU sprejme vse prehodne ukrepe, ki bi lahko bili potrebni, dokler ne začne veljati nov sporazum.
- (4) Svet ministrov AKP-EU je dne 23. maja 2019 na podlagi člena 15(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU prenesel pooblastila za sprejetje prehodnih ukrepov na Odbor veleposlanikov AKP-EU ⁽³⁾. Odbor veleposlanikov AKP-EU mora zato spremeniti prehodne ukrepe na podlagi člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU.
- (5) Primerno je določiti stališče, ki naj se v imenu Unije zastopa v Odboru veleposlanikov AKP-EU, saj bo predvideni akt za Unijo zavezujoč.
- (6) Določbe Sporazuma o partnerstvu AKP-EU se bodo še naprej uporabljale, da bi se ohranila kontinuiteta odnosov med Unijo in njenimi državami članicami na eni strani ter državami AKP na drugi strani. Skladno s tem ti spremenjeni prehodni ukrepi niso namenjeni spremembam Sporazuma o partnerstvu AKP-EU, kot je določeno v členu 95(3) Sporazuma –

⁽¹⁾ UL L 317, 15.12.2000, str. 3. Sporazum, kakor je bil spremenjen s sporazumom, podpisanim v Luxembourgju 25. junija 2005 (UL L 209, 11.8.2005, str. 27), in s sporazumom, podpisanim v Ouagadougouju 22. junija 2010 (UL L 287, 4.11.2010, str. 3).

⁽²⁾ Sklep št. 3/2019 Odbora veleposlanikov držav AKP-EU z dne 17. decembra 2019 o sprejetju prehodnih ukrepov na podlagi člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU (UL L 1, 3.1.2020, str. 3).

⁽³⁾ Sklep št. 1/2019 Sveta ministrov AKP-EU z dne 23. maja 2019 o prenosu pooblastil za odločitev o sprejetju prehodnih ukrepov na podlagi člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU na Odbor veleposlanikov AKP-EU (UL L 146, 5.6.2019, str. 114).

SPREJEL NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Stališče, ki se v imenu Unije zastopa v Odboru veleposlanikov AKP-EU na podlagi člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU, je, da se spremeni Sklep št. 3/2019 odbora veleposlanikov AKP-EU, da se uporaba vseh določb Sporazuma o partnerstvu AKP-EU podaljša do 30. junija 2022 ali do začetka veljavnosti ali začasne uporabe novega sporazuma o partnerstvu med Unijo in državami AKP, kar koli nastopi prej.

Določbe Sporazuma o partnerstvu AKP-EU se uporabljajo v skladu z namenom in ciljem člena 95(4) Sporazuma o partnerstvu AKP-EU.

Člen 2

Ta sklep začne veljati na dan sprejetja.

V Bruslju, 25. novembra 2021

Za Svet
predsednik
Z. POČIVALŠEK

SKLEP KOMISIJE (EU) 2021/2121**z dne 6. julija 2020****o upravljanju zapisov in arhivih**

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe Sveta (EGS, Euratom) št. 354/83 z dne 1. februarja 1983 o odpiranju za javnost arhivskega gradiva Evropske gospodarske skupnosti in Evropske skupnosti za atomsko energijo ⁽¹⁾ in zlasti člena 9(1) Uredbe,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Zapisi, ki jih hrani Komisija, so podlaga za njeno delovanje in vsakodnevno delo. So del sredstev Komisije in služijo lažšanju izmenjave informacij, zagotavljanju dokazov o sprejetih ukrepih, izpolnjevanju pravnih obveznosti institucije in ohranjanju njenega spomina. Zato jih je treba upravljati v skladu z učinkovitimi pravili, ki veljajo za vse generalne direktorate in enakovredne službe.
- (2) Komisija hrani zapise, ki so ustvarjeni, prejeti in upravljani med izvajanjem njenih dejavnosti. Vsi zapisi, ne glede na obliko in tehnološko okolje, v katerih se zberejo, ustvarijo ali generirajo, se zajamejo v uradni elektronski repozitorij zapisov, v katerem se tudi hranijo.
- (3) Določbe o upravljanju zapisov in arhivih določajo načela, da se zagotovijo: ustvarjanje, prejemanje in ustrezno ohranjanje ali uničenje zapisov, vpogled vanje ter njihovo posredovanje; verodostojnost, zanesljivost, celovitost in berljivost skozi čas zapisov in metapodatkov, ki zapise spremljajo; identifikacija vsakega zapisa skupaj z ekstrakcijo in dodelitvijo metapodatkov, kar omogoča razvrstitev, iskanje ter preprosto sledljivost zapisa; razvoj, vzdrževanje in posodabljanje strukture sistemov Komisije za upravljanje zapisov in arhivov, njenih elektronskih repozitorijev in depojev za analogne medije.
- (4) Ta načela naj bi zajela celoten življenjski cikel zapisov Komisije, ne glede na njihov medij, ter dajanje na voljo, izmenjavo, souporabo, ponovno uporabo in razširjanje podatkov, informacij in zapisov v skladu s politiko, ureditvami upravljanja in prakso Komisije pri upravljanju podatkov in informacij.
- (5) Učinkovito in ustrezno upravljanje zapisov in arhiviranje prispevata k izpolnjevanju obveznosti Komisije glede preglednosti, zlasti z olajšanjem javnega dostopa do dokumentov in izvajanjem načela odgovornosti za javne ukrepe.
- (6) Določbe o upravljanju zapisov in arhivih bi morale biti usklajene z obveznostjo zagotavljanja dostopa do dokumentov, ki jih hrani Komisija, v skladu z načeli, ureditvami in omejitvami iz Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 ⁽²⁾.
- (7) Komisija je spremenila svoj poslovnik s Sklepom Komisije 2002/47/ES, ESPJ, Euratom ⁽³⁾, da bi vključeval določbe o upravljanju dokumentov, in s Sklepom Komisije 2004/563/ES, Euratom ⁽⁴⁾, da bi vključeval določbe o elektronskih in digitaliziranih dokumentih za vzpostavitev upravljanja elektronskih dokumentov in arhiviranja, s čimer je določila skupni sklop pravil in postopkov, ki veljajo za vse službe.

⁽¹⁾ UL L 43, 15.2.1983, str. 1.

⁽²⁾ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, 31.5.2001, str. 43).

⁽³⁾ Sklep Komisije 2002/47/ES, ESPJ, Euratom z dne 23. januarja 2002 o spremembi njenega poslovnika (UL L 21, 24.1.2002, str. 23).

⁽⁴⁾ Sklep Komisije 2004/563/ES, Euratom z dne 7. julija 2004 o spremembi poslovnika (UL L 251, 27.7.2004, str. 9).

- (8) Treba je posodobiti pravila, ki določajo pogoje, pod katerimi so elektronski, digitalizirani in elektronsko posredovani dokumenti veljavni in se shranjujejo za namene Komisije.
- (9) Politika upravljanja zapisov in arhiviranja bi morala upoštevati program Komisije za digitalno preobrazbo ⁽⁵⁾. Zato bi bilo treba močno poudarjati načelo ustvarjanja zapisov samo v elektronski obliki, vendar bi morale biti kljub temu mogoče tudi izjeme od tega načela.
- (10) Spodbuja se, da institucije, organi, uradi in agencije Unije za namene upravnega sodelovanja priznavajo elektronsko identifikacijo in storitve zaupanja, ki jih zajema Uredba (EU) št. 910/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾, pri tem pa izkoristijo zlasti obstoječe dobre prakse in rezultate tekočih projektov na področjih, ki jih zajema navedena uredba.
- (11) Pravila in postopke Komisije o upravljanju zapisov in arhivih bi bilo treba redno posodabljeni ob upoštevanju razvoja in rezultatov akademskih in znanstvenih raziskav, vključno s pojavom ustreznih standardov ter razvojem informacijskih in komunikacijskih tehnologij.
- (12) Sistem upravljanja zapisov zapise ne le registrira, ampak jih tudi širše zajame, da jih jasno in zanesljivo identificira, zagotovi njihovo sledljivost in jih da na voljo drugim uporabnikom z razvrščanjem ali drugimi načini združevanja zapisov skozi njihov celotni življenjski cikel.
- (13) Informacijski sistemi, omrežja in zmogljivosti za prenos, ki podpirajo sistem upravljanja zapisov Komisije, bi morali biti zaščiteni z ustreznimi varnostnimi ukrepi v skladu z veljavnimi varnostnimi pravili za varstvo informacij.
- (14) Podatki in informacije bi morali biti na voljo in se souporabljati v čim večji meri znotraj Komisije, da bi se olajšalo sodelovanje zaposlenih ter možnost pridobitve in ponovne uporabe podatkov in informacij ter da bi se spodbujale sinergije med njenimi viri in izboljšala učinkovitost.
- (15) Vsaka institucija Unije ustanovi in hrani svoj zgodovinski arhiv ter ga odpre za javnost v skladu z Uredbo (EGS, Euratom) št. 354/83. Poleg tega vsaka institucija sprejme notranja pravila za uporabo navedene uredbe.
- (16) Na podlagi Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾ Komisija posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, zagotovi informacije o obdelavi osebnih podatkov, ki se nanašajo nanje, in spoštuje njihove pravice, ki jih imajo kot posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki. Vendar bi morala Komisija te pravice uravnotežiti s cilji arhiviranja v javnem interesu v skladu z zakonodajo o varstvu podatkov.
- (17) Člena 16(5) in 19(3) Uredbe (EU) 2018/1725 določata izjeme glede pravice posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, do obveščenosti in pravice do izbrisa v zvezi z obdelavo podatkov za namene arhiviranja v javnem interesu. Ti pravici se načeloma ne bi smeli uporabljati v posebnem okviru zgodovinskega arhiva Komisije, ob upoštevanju velikosti institucije in obsega zapisov ter narave arhiviranja v javnem interesu. Izbris osebnih podatkov, ki jih vsebujejo taki zapisi, bi zlasti ogrozil veljavnost, celovitost in verodostojnost arhivov Komisije in bi zato lahko resno oviral doseganje ciljev arhiviranja v javnem interesu.

⁽⁵⁾ Sporočilo Komisiji C(2018) 7118 o digitalni strategiji Evropske komisije. Glej tudi Sporočilo Komisije C(2016) 6626, ki določa splošno usmeritev notranje politike o upravljanju podatkov, informacij in znanja v Komisiji.

⁽⁶⁾ Uredba (EU) št. 910/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o elektronski identifikaciji in storitvah zaupanja za elektronske transakcije na notranjem trgu in o razveljavitvi Direktive 1999/93/ES (UL L 257, 28.8.2014, str. 73).

⁽⁷⁾ Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL L 295, 21.11.2018, str. 39).

- (18) Komisija morda ne bo mogla zagotoviti informacij o obdelavi, potem ko bodo njeni spisi in zapisi, odbrani za trajno ohranjanje, preneseni v njen zgodovinski arhiv, ali pa bi to zahtevalo nesorazmeren napor. Posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, bi bilo treba v okviru informacij iz členov 15 in 16 Uredbe (EU) 2018/1725 obvestiti, da se lahko zapisi, ki vsebujejo njihove osebne podatke, ob koncu obdobja hrambe, določenega za te zapise, prenesejo v zgodovinski arhiv Komisije. Te informacije se zagotovijo v zvezi s prvotnimi postopki obdelave, za katere so bili osebni podatki prvotno zbrani.
- (19) Člen 25(4) Uredbe (EU) 2018/1725 Komisiji omogoča, da določi odstopanja od pravic iz členov 17, 18, 20, 21, 22 in 23 navedene uredbe, če bi te pravice verjetno onemogočile ali resno ovirale doseganje namenov arhiviranja v javnem interesu in če so odstopanja nujna za uresničitev teh namenov. Sprejeti je treba notranja pravila, ki Komisiji omogočajo odstopanje od teh pravic, razen če so odstopanja predvidena v pravnem aktu, sprejetem na podlagi Pogodb.
- (20) Odobritev dostopa do osebnih podatkov na podlagi zahteve posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, v kateri niso navedene specifične informacije o obdelavi, na katero se zahteva nanaša, lahko pomeni nesorazmeren upravni napor ali pa je glede na obseg in naravo zgodovinskega arhiva Komisije praktično nemogoča.
- (21) Popravek osebnih podatkov bi ogrozil celovitost in verodostojnost arhiva Komisije ter izničil namen arhiviranja v javnem interesu. To pa ne posega v možnost, da se lahko Komisija v ustrezno utemeljenih primerih netočnih osebnih podatkov odloči, da k ustreznemu zapisu doda dopolnilno izjavo ali opombo.
- (22) Osebni podatki so nepogrešljiv sestavni del zapisov, odbranih za trajno ohranjanje. Zato bi podelitev pravice do ugovora obdelavi osebnih podatkov, ki jih vsebujejo taki zapisi, onemogočila uresničevanje namenov arhiviranja v javnem interesu.
- (23) Komisija bi morala določiti odstopanja ob upoštevanju pogojev in zaščitnih ukrepov iz člena 13 Uredbe (EU) 2018/1725.
- (24) Pri uporabi načela odgovornosti bi morala Komisija voditi evidenco o svoji uporabi odstopanj.
- (25) Da bi se zagotovilo kar največje varstvo pravic in svoboščin posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, ter v skladu s členom 44(1) Uredbe (EU) 2018/1725 mora biti pooblaščen oseba za varstvo podatkov čim prej obveščena o uporabi odstopanj na podlagi tega sklepa.
- (26) O teh pravilih je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje s svojimi priporočili podal 3. marca 2020.
- (27) Vsi zaposleni bi morali biti odgovorni za ustvarjanje in pravilno upravljanje zapisov v zvezi s politikami, procesi in postopki, za katere so odgovorni –

SKLENILA:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Predmet urejanja

Ta sklep določa pravila o:

- (a) upravljanju zapisov in arhivov Komisije;

- (b) ohranjanju in odpiranju arhivov Komisije za javnost ter izročitvi zgodovinskega arhiva Komisije v hrambo Zgodovinskemu arhivu Evropske unije pri Evropskem univerzitetnem inštitutu (EUI) v Firencah.

Člen 2

Področje uporabe

Ta sklep se uporablja za zapise, ki jih hrani Komisija, in za njene arhive, ne glede na njihovo obliko, medij, starost in lokacijo.

V skladu s posebnim dogovorom se lahko uporablja za zapise, ki jih hranijo drugi subjekti, odgovorni za izvajanje določenih politik Unije, ali za zapise, ki si jih uprave in Komisija izmenjujejo prek omrežij za prenos podatkov.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tem sklepu se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „zapis“ pomeni informacije, prejete in ustvarjene v obliki dokumenta ⁽⁸⁾, zbirke podatkov ali druge oblike na digitalnem ali analognem mediju, ki so zajete v uradnem repozitoriju ter se upravljajo in hranijo kot dokazi in sredstvo ⁽⁹⁾;
- (2) „metapodatki“ pomeni vse informacije, ki opisujejo kontekst, vsebino in strukturo zapisov ter njihovo upravljanje skozi čas, med drugim za namene priklica, dostopnosti in ponovne uporabe;
- (3) „digitalizacija“ pomeni postopek preoblikovanja zapisa na papirju ali katerem koli drugem tradicionalnem mediju v elektronsko obliko;
- (4) „uradni repozitorij zapisov“ pomeni sistem, ki ga priznava in odobri Generalni sekretariat ter v katerem se zbirajo, organizirajo in kategorizirajo zapisi, ki jih hrani Komisija, da bi se olajšalo pridobivanje, razširjanje, uporaba, uničenje ali ohranjanje zapisov;
- (5) „zajem“ pomeni vnos dokumenta v uradni elektronski repozitorij s kombiniranjem edinstvenega identifikatorja in metapodatkov ⁽¹⁰⁾;
- (6) „edinstveni identifikator“ pomeni zaporedje števk, črk ali obojih, ki ga stroj ali oseba nedvoumno dodeli zapisu in ki ta zapis identificira kot edinstven in ločen od vseh drugih zapisov;
- (7) „registracija“ pomeni zajem zapisa v register, s čimer se zapis opredeli kot popoln in pravilno sestavljen z upravnega in/ali pravnega vidika ter potrdi, da ga je avtor kot dohodno ali odhodno pošto na določen datum poslal naslovniku ali da je bil vključen v enega od uradnih repozitorijev Komisije;
- (8) „spis“ pomeni združitev zapisov, organizirano v skladu z dejavnostmi Komisije, za namene dokazovanja, utemeljevanja ali obveščanja in za zagotavljanje učinkovitosti dela; skupina zapisov, ki sestavljajo spis, je organizirana tako, da tvori skladno in ustrezno enoto v smislu dejavnosti, ki jih opravlja Komisija ali njene službe;
- (9) „načrt razvrščanja“ pomeni instrument s hierarhično in logično strukturo v obliki drevesne strukture s številnimi medsebojno povezanimi naslovi, ki omogoča, da so spisi (ali drugi združeni zapisi) smiselno organizirani in povezani s kontekstom, v katerem so nastali, na podlagi funkcij, dejavnosti in delovnih postopkov;
- (10) „verodostojnost“ pomeni, da je mogoče dokazati, da je zapis to, kar naj bi bil, da ga je ustvarila ali poslala oseba, ki naj bi ga ustvarila ali poslala, in da je bil ustvarjen ali poslan, ko naj bi bil ustvarjen ali poslan ⁽¹¹⁾;

⁽⁸⁾ „Dokument“ je dokument v smislu člena 3(a) Uredbe (ES) št. 1049/2001.

⁽⁹⁾ ISO 15489-1:2016, točka 3.14.

⁽¹⁰⁾ ISO 15489-1:2016, točka 9.3.

⁽¹¹⁾ ISO 15489-1:2016, točka 5.2.2.1.

- (11) „zanesljivost“ pomeni, da je mogoče zaupati, da je vsebina zapisa popoln in točen prikaz transakcij, dejavnosti ali dejstev, o katerih priča, in da se je na zapis mogoče zanesti v okviru nadaljnjih transakcij ali dejavnosti ⁽¹²⁾;
- (12) „celovitost“ pomeni, da je zapis popoln in nespremenjen ⁽¹³⁾;
- (13) „veljavnost“ pomeni, da ima dokument vse notranje in zunanje značilnosti, ki jih zahteva njegov produkcijski kontekst, da bi bil sprejet kot izraz avtorja z vsemi pravnimi posledicami;
- (14) „dopustnost“ pomeni, da ima dokument vse notranje in zunanje značilnosti, ki jih zahteva njegov sprejemni kontekst, da bi bil sprejet kot izraz avtorja z vsemi pravnimi posledicami;
- (15) „ohranjanje“ pomeni vse tehnične postopke in dejavnosti, ki omogočajo hrambo zapisov skozi čas, ohranjanje njihove celovitosti in verodostojnosti ter zagotavljanje dostopa do njihove vsebine.

POGLAVJE II

UPRAVLJANJE ZAPISOV

Člen 4

Ustvarjanje

1. Avtor vsake novoustvarjene informacije informacijo analizira, da določi, s katerim elektronskim sistemom se bo upravljala, ali jo je treba zajeti in v katerem uradnem sistemu repozitorija jo je treba ohraniti.
2. Zapisi se ustvarjajo v skladu s formalnimi zahtevami, določenimi za ustrezno vrsto zapisa.
3. Zapisi Komisije se ustvarijo kot elektronski zapisi in se hranijo v njenih uradnih elektronskih repozitorijih.

Vendar se lahko v naslednjih primerih zapisi ustvarijo na drugačnem mediju ali hranijo na drugačen način:

- (a) kadar tako zahteva določba prava Unije ali nacionalnega prava;
- (b) kadar smotrnost protokola zahteva tiskani medij;
- (c) kadar praktični razlogi onemogočajo digitalizacijo dokumenta;
- (d) kadar ima ohranjanje izvirnega analognega dokumenta dodano vrednost zaradi njegove oblike ali materiala, iz katerega je izdelan, ali iz zgodovinskih razlogov.

Člen 5

Digitalizacija

1. Informacije na analognih medijih, ki jih ustvari ali prejme Komisija, se sistematično digitalizirajo. S tem nastale elektronske oblike, kadar so zajete v uradnem elektronskem repozitoriju, nadomestijo ustrezne izvirne analogne dokumente, razen če določba prava Unije ali prava zadevne države članice ali tretje države zahteva lastnoročni podpis.
2. Izvedbena pravila, sprejeta na podlagi člena 22, določajo postopkovne in tehnične podrobnosti digitalizacije, izjeme, ki se uporabljajo, in uničenje analognih zapisov po njihovi digitalizaciji.

⁽¹²⁾ ISO 15489-1:2016, točka 5.2.2.2.

⁽¹³⁾ ISO 15489-1:2016, točka 5.2.2.3.

Člen 6

Zajem

1. Vsak generalni direktorat ali enakovredna služba redno pregleda vrste informacij, ki so bile ustvarjene ali prejete med opravljanjem njenih dejavnosti, da opredeli, katere informacije je treba zajeti v uradnem elektronskem repozitoriju, in da ob upoštevanju konteksta, v katerem so bile pripravljene, organizira upravljanje teh informacij v njihovem celotnem življenjskem ciklu.
2. Zajeti zapisi se ne spreminjajo. Lahko se odstranijo ali nadomestijo s poznejšimi različicami, dokler se spis, v katerega spadajo, ne zapre.

Člen 7

Registracija

1. Dokumenti se registrirajo, če vsebujejo pomembne informacije, ki niso kratkotrajne, ali če bi lahko vključevali ukrepanje ali nadaljnje ukrepanje Komisije ali ene od njenih služb.
2. Vzpostavijo se registri za generiranje edinstvenih identifikatorjev za registrirane zapise.

Vsak register je povezan z enim ali več elektronskimi repozitoriji. Izjeme so dovoljene iz varnostnih razlogov.

Člen 8

Načrt razvrščanja

Vse službe Komisije v okviru načrta razvrščanja Komisije uporabljajo skupno klasifikacijo spisov. Ta klasifikacija je del sistema Komisije za upravljanje po dejavnostih.

Člen 9

Računalniški postopki in sistemi

Generalni direktorati in enakovredne službe hranijo in upravljajo svoje zapise z računalniškimi postopki ter računalniškimi sistemi in strukturami z vmesniki, da se zagotovijo shranjevanje zapisov, dostop do njih in njihovo pridobivanje, razen če katera koli določba Komisije zahteva drugače.

Člen 10

Pravni učinki elektronskih podpisov, žigov, časovnih žigov in storitev priporočene dostave

1. Kvalificirani elektronski podpis ⁽¹⁴⁾ ima enakovreden pravni učinek kot lastnoročni podpis.
2. V zvezi s kvalificiranim elektronskim žigom ⁽¹⁵⁾ se domneva celovitost podatkov in pravilnost izvora teh podatkov, s katerimi je kvalificirani elektronski žig povezan.
3. V zvezi s kvalificiranim elektronskim časovnim žigom ⁽¹⁶⁾ se domneva pravilnost navedenega datuma in časa ter celovitost podatkov, s katerimi sta datum in čas povezana.

⁽¹⁴⁾ „Elektronski podpis“ je elektronski podpis v smislu člena 3(10) do (12) Uredbe (EU) št. 910/2014.

⁽¹⁵⁾ „Elektronski žig“ je elektronski žig v smislu člena 3(25) do (27) Uredbe (EU) št. 910/2014.

⁽¹⁶⁾ „Elektronski časovni žig“ je elektronski časovni žig v smislu člena 3(33) in (34) Uredbe (EU) št. 910/2014.

4. V zvezi s podatki, poslanimi in prejetimi s kvalificirano storitvijo elektronske priporočene dostave ⁽¹⁷⁾, se domneva, da so podatki celoviti, da jih je poslal njihov pošiljatelj in prejel njihov naslovnik, katerih identiteta je ugotovljena, ter da so točni glede datuma in časa oddaje in prejema podatkov, navedenih v okviru kvalificirane storitve elektronske priporočene dostave.

Člen 11

Veljavnost dokumentov in postopkov

1. Za dokument, ki ga pripravi ali prejme Komisija, se šteje, da izpolnjuje merila veljavnosti ali dopustnosti, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) ugotovljena je identiteta osebe, od katere dokument izvira;
- (b) kontekst, v katerem je bil dokument pripravljen, je zanesljiv in dokument izpolnjuje pogoje, ki zagotavljajo njegovo celovitost;
- (c) dokument izpolnjuje formalne zahteve, določene v pravu Unije ali nacionalnem pravu, ki se uporablja;
- (d) v primeru elektronskega dokumenta je dokument ustvarjen na način, ki zagotavlja celovitost, zanesljivost in uporabnost njegove vsebine in spremljajočih metapodatkov.

2. Elektronska oblika, ustvarjena z digitalizacijo analognega dokumenta, ki ga je pripravila ali prejela Komisija, se šteje, da izpolnjuje merila za veljavnost ali dopustnost, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) podpis ne zahteva določba prava Unije ali prava zadevne države članice ali tretje države;
- (b) oblika dokumenta zagotavlja celovitost, zanesljivost, trajnost, berljivost skozi čas in preprost dostop do informacij, ki jih vsebuje.

Kadar se ne zahteva podpisani analogni dokument, se lahko takšna elektronska oblika uporabi za kakršno koli izmenjavo informacij in za kateri koli notranji postopek Komisije.

3. Kadar določba prava Unije ali nacionalnega prava zahteva podpisan izviren dokument, dokument, ki ga pripravi ali prejme Komisija, izpolnjuje to zahtevo, če vsebuje kar koli od naslednjega:

- (a) lastnoročni podpis ali kvalificirani elektronski podpis oziroma več takih podpisov;
- (b) elektronski podpis, ki ni kvalificiran, a v zadostni meri zagotavlja jamstva o identiteti podpisnika in izrazu njegove volje v podpisanem dokumentu, oziroma več takih podpisov.

4. Kadar poseben postopek Komisije zahteva podpis pooblaščenih oseb ali odobritev določene osebe v eni ali več fazah postopka, se postopek lahko upravlja z računalniškimi sistemi, če je lahko identiteta vsake osebe jasno in nedvoumno ugotovljena in če zadevni sistem zagotavlja jamstvo, da vsebina med postopkom ni spremenjena.

5. Kadar postopek vključuje Komisijo in druge subjekte in zahteva podpis pooblaščenih oseb ali odobritev določene osebe v eni ali več fazah postopka, se postopek lahko upravlja z računalniškimi sistemi, ki izpolnjujejo pogoje in zagotavljajo tehnična jamstva, ki so vzajemno dogovorjeni.

⁽¹⁷⁾ „Storitev elektronske priporočene dostave“ je storitev elektronske priporočene dostave v smislu člena 3(36) in (37) Uredbe (EU) št. 910/2014.

Člen 12

Zagotavljanje podatkov in informacij znotraj Komisije

1. Podatki in informacije se znotraj Komisije dajejo na voljo in souporablajo v čim večji meri, razen če se zaradi pravnih obveznosti zahteva omejen dostop.
2. V interesu souporabe informacij generalni direktorati in enakovredne službe zagotovijo, da so njihovi spisi dostopni v tolikšni meri, kot to omogoča občutljivost njihove vsebine.

Člen 13

Varnost in varstvo informacij

Zapisi se upravljajo v skladu z varnostnimi predpisi Komisije, ki se uporabljajo za varstvo informacij. V ta namen se zapisi, spisi, informacijski sistemi in arhivi, vključno z njihovimi omrežji in načini prenosa, zaščitijo z ustreznimi varnostnimi ukrepi za upravljanje tajnih podatkov, občutljivih netajnih podatkov in osebnih podatkov ⁽¹⁸⁾.

Tajne informacije se obdelujejo v skladu z veljavnimi varnostnimi predpisi.

POGLAVJE III

OHRANJANJE IN ZGODOVINSKI ARHIVI

Člen 14

Shranjevanje in ohranjanje

1. Shranjevanje in ohranjanje potekata pod naslednjimi pogoji:
 - (a) zapisi se shranjujejo v obliki, v kateri so bili ustvarjeni, poslani ali prejeti, ali v obliki, ki ohranja verodostojnost, zanesljivost in celovitost njihove vsebine in spremljajočih metapodatkov;
 - (b) vsebina zapisov in njihovi ustrezni metapodatki morajo biti v celotnem obdobju shranjevanja berljivi vsaki osebi, ki je pooblaščen za dostop do njih;
 - (c) kadar se zapisi pošiljajo ali prejema elektronsko, so informacije, potrebne za določitev izvora ali končnega naslovnika zapisa, ter datum in čas zajema ali registracije del minimalnih metapodatkov, ki jih je treba shraniti;
 - (d) kar zadeva elektronske postopke, ki se upravljajo z informacijskimi sistemi, je treba informacije o formalnih fazah postopka shranjevati v pogojih, ki zagotavljajo prepoznavanje teh faz ter ugotavljanje identitete avtorjev in udeležencev.
2. Generalni sekretar zagotovi izvajanje strategije digitalnega ohranjanja, da se zagotovi dolgoročni dostop do elektronskih zapisov na podlagi seznamov z roki hrambe iz člena 15(1). Strategija se pripravi v sodelovanju z Zgodovinskim arhivom Komisije in zagotavlja, da so vzpostavljeni postopki, orodja in viri za zagotavljanje verodostojnosti, zanesljivosti in celovitosti zapisov ter njihove dostopnosti.

Člen 15

Hramba, prenos in uničenje

1. Obdobje hrambe za različne kategorije spisov in, v nekaterih primerih, zapisov se določi za celotno Komisijo z regulativnimi instrumenti, kot je skupni seznam z roki hrambe ali eden ali več posebnih seznamov z roki hrambe, pripravljenih na podlagi organizacijskega okvira, obstoječe zakonodaje in pravnih obveznosti Komisije.

⁽¹⁸⁾ „Osebnih podatki“ so osebni podatki v smislu člena 3(1) Uredbe (EU) 2018/1725.

2. Generalni direktorati in enakovredne službe redno opravljajo vrednotenje zapisov in spisov, ki jih upravljajo, da se oceni, ali bodo preneseni v zgodovinski arhiv Komisije iz člena 16 ali uničeni.

Vendar se v izvirnem elektronskem repozitoriju kot dokaz takih zapisov in spisov ter njihovega prenosa ali uničenja hrani niz metapodatkov o zapisih in spisih.

3. Tajni podatki EU s stopnjo tajnosti CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL ali višjo se ne prenesejo na Zgodovinski arhiv Komisije.

Člen 16

Zgodovinski arhiv Komisije

Naloge Zgodovinskega arhiva Komisije:

- (a) zagotavljati verodostojnost, zanesljivost in celovitost zapisov, spisov in arhivskega gradiva Komisije, ki so bili nanj preneseni, ter dostop do njih;
- (b) zagotavljati materialno varstvo in celovitost metapodatkov o zapisih in spisih, ki jih nanj prenesejo službe;
- (c) generalnim direktoratom ali enakovrednim službam na zahtevo omogočati dostop do zapisov in spisov;
- (d) po potrebi in v sodelovanju z izvirnim generalnim direktoratom ali enakovredno službo ali njenim naslednikom opraviti drugi pregled vseh prenesenih zapisov, spisov in arhivskega gradiva;
- (e) sprožiti preklic stopnje tajnosti tajnih dokumentov iz členov 3 in 5 Uredbe (EGS, Euratom) št. 354/83;
- (f) po preteku 30 let odpreti zgodovinski arhiv Komisije za javnost, razen tistih zapisov, za katere veljajo izjeme v zvezi z zasebnostjo in integriteto posameznikov ali poslovnimi interesi fizične ali pravne osebe, vključno z intelektualno lastnino;
- (g) zgodovinski arhiv Komisije, ki je bil odprt za javnost, izročiti v hrambo Zgodovinskemu arhivu Evropske unije pri EUI.

Člen 17

Obdelava osebnih podatkov iz zgodovinskega arhiva Komisije

1. V skladu s členom 25(4) Uredbe (EU) 2018/1725 se, kot je potrebno za izpolnitev namenov arhiviranja v javnem interesu in za ohranitev celovitosti zgodovinskega arhiva Komisije, uporabljajo naslednja odstopanja od pravic posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, zlasti od:

- (a) pravice do dostopa⁽¹⁹⁾, če zahteva posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ne omogoča identifikacije posebnih zapisov brez nesorazmernega upravnega napora. Pri oceni ukrepov, ki jih je treba sprejeti na zahtevo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in potrebnega upravnega napora se zlasti upoštevajo informacije, ki jih zagotovi posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ter narava, obseg in velikost potencialno zadevnih zapisov;
- (b) pravice do popravka⁽²⁰⁾, če popravek onemogoči ohranitev celovitosti in verodostojnosti zapisov, odbranih za trajno ohranjanje v zgodovinskem arhivu Komisije, brez poseganja v možnost dopolnilne izjave ali opombe k zadevnemu zapisu, razen če se to izkaže za nemogoče ali vključuje nesorazmeren napor;

⁽¹⁹⁾ Člen 17 Uredbe (EU) 2018/1725.

⁽²⁰⁾ Člen 18 Uredbe (EU) 2018/1725.

- (c) obveznosti uradnega obveščanja o popravku ali izbrisu osebnih podatkov ⁽²¹⁾, če se to izkaže za nemogoče ali vključuje nesorazmeren napor;
- (d) pravice do ugovora obdelavi ⁽²²⁾, če so osebni podatki vsebovani v zapisih, odbranih za trajno ohranjanje v zgodovinskem arhivu Komisije kot nepogrešljiv sestavni del teh zapisov.

2. Komisija izvaja ustrezne zaščitne ukrepe za zagotovitev skladnosti s členom 13 Uredbe (EU) 2018/1725. Taki zaščitni ukrepi vključujejo tehnične in organizacijske ukrepe, zlasti za zagotovitev spoštovanja načela najmanjšega obsega podatkov. Zaščitni ukrepi vključujejo naslednje:

- (a) spisi, ki se prenesejo v zgodovinski arhiv Komisije, se odberejo na podlagi vrednotenja vsakega primera posebej v skladu s seznamami z roki hrambe, ki jih ima Komisija. Vsi drugi spisi, vključno s strukturiranimi spisi z osebnimi podatki, kot so osebni spisi in zdravstvene kartoteke, se po upravnem obdobju hrambe uničijo;
- (b) v seznamih z roki hrambe je določeno upravno uničenje nekaterih vrst zapisov pred koncem upravnega obdobja hrambe. Zato se tovrstni spisi ne obdelujejo za namene arhiviranja v javnem interesu;
- (c) generalni direktorat ali enakovredna služba pred obdelavo za namene arhiviranja v javnem interesu poroča o morebitni prisotnosti zapisov iz člena 2(1) Uredbe (EGS, Euratom) št. 354/83 v spisih, ki naj bi se prenesli v zgodovinski arhiv Komisije;
- (d) preden se kateri koli spis Komisije odpre za javnost, ga Zgodovinski arhiv Komisije pregleda, da preveri morebitno prisotnost zapisov, za katere veljajo izjeme iz člena 2(1) Uredbe (EGS, Euratom) št. 354/83, tudi na podlagi označevanja iz točke (c), da se zavarujejo osebni podatki.

3. Komisija evidentira razloge za odstopanja, ki se uporabijo v skladu s tem sklepom. Evidenca in, če je to ustrezno, dokumenti v zvezi z dejanskim ali pravnim kontekstom se registrirajo. Na zahtevo se dajo na voljo Evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov.

4. Pooblaščen osebja za varstvo podatkov pri Komisiji se čim prej obvesti o uporabi odstopanj od pravic posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, v skladu s tem sklepom. Na zahtevo se pooblaščen osebja za varstvo podatkov zagotovi dostop do povezanih evidenc in vseh dokumentov v zvezi z dejanskim ali pravnim kontekstom.

Člen 18

Izročitev zgodovinskega arhiva Komisije v hrambo EUI

1. Zgodovinski arhiv Komisije zagotovi EUI, kadar je to mogoče, dostop do digitaliziranih kopij zapisov, ki se hranijo na analognem mediju.
2. EUI je glavna točka za dostop do zgodovinskega arhiva Komisije, ki je odprt za javnost.
3. Zgodovinski arhiv Komisije pošlje EUI opise arhiva, izročene v hrambo. Komisija bo v skladu z mednarodnimi standardi in za lažjo izmenjavo metapodatkov spodbujala interoperabilnost med svojimi arhivskimi sistemi in sistemi EUI.

⁽²¹⁾ Člen 21 Uredbe (EU) 2018/1725.

⁽²²⁾ Člen 23 Uredbe (EU) 2018/1725.

4. EUI deluje kot obdelovalec ⁽²³⁾ v skladu s členom 3 Uredbe (EU) 2018/1725 po navodilih Komisije, ki deluje kot upravljavec ⁽²⁴⁾ osebnih podatkov, vsebovanih v njenem zgodovinskem arhivu, izročeni v hrambo EUI. Zgodovinski arhiv Komisije v imenu Komisije zagotavlja potrebna navodila za obdelavo osebnih podatkov iz arhiva Komisije, izročena v hrambo EUI, in spremlja njegovo delovanje.

5. Tajni podatki se ne izročijo v hrambo EUI.

POGLAVJE IV

UPRAVLJANJE IN IZVAJANJE

Člen 19

Upravljanje na ravni Komisije

1. Vsak generalni direktor ali vodja službe vzpostavi potrebne organizacijske, administrativne in fizične strukture ter zagotovi osebje za izvajanje tega sklepa ter izvedbenih predpisov s strani njegove službe.
2. Generalni sekretariat je odgovoren za zagotavljanje, da se ta sklep in njegovi izvedbeni predpisi uporabljajo.
3. Generalni direktorat za informatiko je odgovoren za zagotavljanje tehnološke infrastrukture za izvajanje tega sklepa.

Člen 20

Mreža uradnikov za upravljanje dokumentov

1. Vsak generalni direktor ali vodja službe imenuje uradnika za upravljanje dokumentov, ki v tej službi vzdržuje sodoben in učinkovit sistem upravljanja zapisov ter zagotavlja usklajevanje znotraj službe, z Generalnim sekretariatom in drugimi službami Komisije.
2. Vloga mreže uradnikov za upravljanje dokumentov, ki ji predseduje Generalni sekretariat, je:
 - (a) zagotavljanje pravilne in enotne uporabe tega sklepa v generalnih direktoratih in enakovrednih službah;
 - (b) obravnavanje vseh vprašanj, ki jih lahko sproži njegova uporaba;
 - (c) posredovanje potreb generalnih direktorotov in enakovrednih služb glede ukrepov usposabljanja in podpore.

Člen 21

Obveščanje, usposabljanje in podpora

Generalni sekretariat v tesnem sodelovanju z Generalnim direktoratom za informatiko, Generalnim direktoratom za človeške vire in varnost ter Zgodovinskim arhivom Komisije vzpostavi ukrepe obveščanja, usposabljanja in podpore, ki so potrebni za zagotovitev uporabe tega sklepa v generalnih direktoratih in enakovrednih službah.

⁽²³⁾ „Obdelovalec“ je obdelovalec v smislu člena 3(12) Uredbe (EU) 2018/1725.

⁽²⁴⁾ „Upravljavec“ je upravljavec v smislu člena 3(8) Uredbe (EU) 2018/1725.

*Člen 22***Izvedbeni predpisi**

Generalni sekretar pripravi izvedbene predpise v usklajevanju z generalnimi direktorati in enakovrednimi službami ter zagotovi njihovo izvajanje.

Predpisi se redno posodablajo, pri čemer se upoštevajo zlasti:

- (a) razvoj na področju upravljanja zapisov in arhivov ter rezultati akademskih in znanstvenih raziskav, vključno s pojavom ustreznih standardov;
- (b) razvoj informacijskih in komunikacijskih tehnologij;
- (c) veljavni predpisi o dokazni moči elektronskih zapisov;
- (d) obveznosti Komisije glede preglednosti, dostopa javnosti do dokumentov in odprtja arhivov za javnost;
- (e) katere koli nove obveznosti, ki lahko zavezujejo Komisijo;
- (f) harmonizacija pri predložitvi zapisov, ki jih pripravijo Komisija in njene službe.

*Člen 23***Končna določba**

Sklep 2002/47/ES, ESPJ, Euratom in Sklep 2004/563/ES, Euratom nimata več učinka.

V Bruslju, 6. julija 2020

Za Komisijo
predsednica
Ursula VON DER LEYEN

POPRAVKI

Popravek Uredbe (EU) 2021/947 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. junija 2021 o vzpostavitvi Instrumenta za sosedstvo ter razvojno in mednarodno sodelovanje – Globalna Evropa, spremembi in razveljavitvi Sklepa št. 466/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU) 2017/1601 in Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 480/2009

(Uradni list Evropske unije L 209 z dne 14. junija 2021)

(1) Naslovna stran in stran 1, naslov:

besedilo: „Uredba (EU) 2021/947 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. junija 2021 o vzpostavitvi Instrumenta za sosedstvo ter razvojno in mednarodno sodelovanje – Globalna Evropa, spremembi in razveljavitvi Sklepa št. 466/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU) 2017/1601 in Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 480/2009“

se glasi: „Uredba (EU) 2021/947 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. junija 2021 o vzpostavitvi Instrumenta za sosedstvo ter razvojno in mednarodno sodelovanje – Globalna Evropa, spremembi in razveljavitvi Sklepa št. 466/2014/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Uredbe (EU) 2017/1601 Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 480/2009“.

(2) Stran 32, člen 25(2), točka (c):

besedilo: „(c) izjemne ukrepe pomoči iz člena 23(4), pri katerih financiranje Unije ne presega 20 000 000 EUR;“

se glasi: „(c) izjemne ukrepe pomoči iz člena 23(6), pri katerih financiranje Unije ne presega 20 000 000 EUR;“.

(3) Stran 46, člen 38, odstavek 8, prvi stavek:

besedilo: „8. Komisija strateškemu odboru EFSD+, regionalnima operativnima odboroma, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži letno poročilo o finančnih instrumentih, proračunskih jamstvih, tudi tistih, ki jih izvaja EIB, ter finančni pomoči v skladu s členom 41(4) in (5) ter členoma 241 in 250 finančne uredbe.“

se glasi: „8. Komisija strateškemu odboru EFSD+, regionalnima operativnima odboroma, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži letno poročilo o finančnih instrumentih, proračunskih jamstvih, tudi tistih, ki jih izvaja EIB, ter finančni pomoči v skladu s členom 41(4) in (5) te uredbe ter členoma 241 in 250 finančne uredbe.“.

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)

ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije
Evropske unije
L-2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL